

КИНА И НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК

Процена могућности да се у скорој будућности модерна Кина приклони Западу

Шетао сам узбудљивим Забрањеним градом у Пекингу, вечерао под блештавим шангајским ТВ торњем и посетио мистични Шаолин манастир. Ипак, за мене сигурно најупечатљивија слика Кине нису светски познате туристичке атракције, већ је једна девојчица која клечећи на улици ради свој школски домаћи задатак. У грозној вреви, прљавштини и буци, у страшној гужви, окружена смећем и псима луталицама, она упорно сконцентрисана на свој задатак – ради! Њој и хиљадама других упорних и пуних вере припада будућност.

Нисам ни први ни последњи који жилавој и моћној Кинеској нацији предвиђа кључну улогу у предстојећим светским геополитичким потресима. Стара хладноратовска подела постала је одавно неприкладна, а економска, војна и демографска снага Кине довољна да она сама постане један блок. Мудрост (стрпљивост) њеног руководства огледа се у констатном, тихом јачању и чекању правог тренутка, да одредивши се за једну страну у већ постојећем ривалитету Запада и Русије, као пресудни „тас на ваги“ побере највише могуће користи за себе.

Динамику, раслојеност по више основа и шароликост кинеског друштва заиста је тешко описати без опширније анализе. Проблем које мене интересује јесте: **да ли ће се Кинези једног дана ипак приклонити западној хегемонији или ће остати на страни слободног света, економски удруженог у тзв. БРИКС–у, а оличеног у политици коју активно води Владимир Путин. Одговор на то питање одређиће судбину човечанства у ближој будућности.** Социјално–духовни концепт управљања свим (важним) сегментима људског друштва у било ком делу Земље из једног центра, и вођен једним интересом, назван Нови светски поредак, поред одличног плана и организације његових твораца и менаџера, захтева и погодно тло – објекат управљања, народне масе спремне

да „прогутају удицу“. Морамо прво видети које су то собине које морају испуњавати добри поданици НСП–а, а које опет карактеристике дефинишу противнике модерног тоталитарног друштва.

Савршени поданик НСП–а као прво и основно има неограничено поверење у структуру државне власти, односно некритички прихвата све што му се кроз масовне медије сервира. Друго он мора бити вредан радник (што само по себи и јесте једна универзална позитивна вредност). Радна снага је потребна елити. Трећа, вероватно суштинска особина јесте да је човек материјалиста, тј. да испуњење својих жеља и снова налази искључиво у материјалном свету тако да га је могуће нечим једноставно „купити“. Код таквих људи све је на продају, све има своју цену, чак и сама држава, савест или душа. Било би пожељно да је тај човек себични материјалиста, а чак одлично ако је безосећајни себични материјалиста, пошто као такав осим обичног слуге може постати и војник НСП–а.

Тужна, али истинита чињеница је да човекова инстинктивна потреба да припада некој широј заједници, у већини случајева не дели потенцијалне заједнице по моралним принципима већ по њиховој снази и успешности. Веома је мали број људи који су спремни да из етичких разлога одбију удео у некој моћној заједници, а да се укључе у неку слабу, али морално исправну. Управо овде је вододелница, кључна разлика између оних који улазе „у коло“ и постају слуге НСП–у и оних који „мисле својом главом“ и траже прави пут за себе, било као народи или као појединци. Ко су ти непоткупљиви, истинољубиви и пре свега слободни људи који мрсе рачуне НСП–у? По логици ствари они су не–материјалисти, људи утемељени у духовном животу који не траже награду и победу у овом свету; људи саосећања према другима (ближњима); људи спремни пре да жртвују себе, него да повреде друге.

Кина и НСП...

Како се у ову поделу уклапају Кинези? Прво, они потпуно верују државној власти! Генерално, многољудне нације су могле створити јаку државу, само уколико су гајиле систем чврсте, централизоване власти и беспоговорне послушности народа, што је у Кини случај вековима. Уз то, сви живи грађани Кине су васпитани у правом комунизму, и научени да „има ко мисли“, а да је њихово само да слушају и као покорни војници испуњавају задатке. Друго, они су заиста вредни радници који не знају за одмор. Треће, Кинези су изразити материјалисти! Већина њихових жеља и тежњи своде се на телесна уживања и насладе, на поседовање. Друштво у којем скоро никада није постојала озбиљна религиозност нити неки утицајни морални систем важнији од борбе за опстанак, и у којем се хиљадама година сматра успехом постати моћан и бити у позицији да употребиш друге зарад својих интереса или чистог уживања и дан данас функционише покретано истим мотивом. За дивљење је мудрост старих кинеских филозофа, чувених у целом свету, али њихове доктрине нису никада постале основа за практичну промену начина живота народа који је имао један задатак – преживети у најсуровијим условима. Чврсто верујем да девојчицу са почетка текста, на упоран труд мотивише управо жеља да она једног дана не буде употребљена као роба, већ да има могућност да достигне већу позицију у једном суровом друштву. Познато је да у социјалним односима у Кини нема много емоција ни милости.

Шта Кинезе спречава да се, као такви, отворено поставе на страну Запада? Под један, директан интерес који се огледа у жељи да они сами остваре хегемонију у областима које Америка сматра својом зоном, плус дубоко укорено ривалство са америчким савезником Јапаном чије ужасне злочине веома добро памте и сећање на њих упорно негују. Међу кинеским историчарима постоји и памћење грозота које су енглески колонисти чинили у време својих похода на Кинеске луке, но оно је млађим генерацијама потпуно неважно, у односу на све „благодати“ које стижу са Запада.

Ипак кључна ствар, колико год то звучало контрадикторно, јесте комунистичка идеологија. **Комунизам, на неки начин, чува Кину да постане прво партнер, па касније и роб НСП-а!** Када у кинеском руководству преовладају они млади политичари школовани по елитним школама и универзитетима у Енглеској и Америци, они који се по улицама Лос Анђелеса бахате у својим Поршеима, чувају новац у Швајцарским банкама и емотивно се празне уз елитне прости-туке, настаће и велика промена у кинеској спољној политици. Генерације одрасле на партизанским филмовима, уз радне акције и порцију риже на дан, чине једну моралну брану која

задржава бујицу хедонизма и конформизма (иначе толико распрострањених на далеком истоку) да потпуно поплави кинеско друштво. Да ли су ти идеали социјализма и комунизма довољно јаки да дуже време парирају моћној западној машинерији која злоупотребљава основне људске нагоне и претвара их у страсти, а преко њих људе у овиснике и слуге? Наравно да нису! Стара гарда ће, пре или касније, заједно са својим системом вредности изумрети, а на власт ће доћи „модерни менаџери“. Тај процес увелико траје и по мојој процени завршиће се за неких 10 – 15 година.

Тада нас очекује раскидање војних, економских и могло би се рећи пријатељских веза са Русијом, и рушење баланса који тренутно постоји на светској геополитичкој сцени. Тек у том тренутку, када у односу снага запад буде имао велику предност у односу на Русију, светски мир ће постати озбиљно угрожен. Агенда НСП-а наставља да се остварује, некада спорим, а некада бржим корацима. У стари пројекат придобијања Кине против Русије улази апсолутно све: од Рокенрол концерата до Холивудских филмова. Сваки бесомучно рекламирани бренд, сваки симбол западне културе, све оно што младом човеку може заголицати жеље и позвати га да буде део „слободног света“, са нагласком на телесним задовољствима и уживањима, није само „мека моћ“. Не! То је заправо „тешка артиљерија“ у борби за умове и душе младих који ће ускоро постати елита која одлучује.

Однос западног човека према кинеским радницима најсликовитије представљају судбине Кинеза који су у XIX веку отишли у Америку и радили на изградњи трансконтиненталне железнице. Вредни и скромни радници (понављам – без јаког моралног утемељења) били су на разне начине увучени у зависност од опијума. Чак су неке компаније имале посебне уговоре за кинеске имигранте који су као бонус на месечном нивоу, уз плату добијали и одређену количину опијума. Временом животи тих радника постају једнаки животу робова само уз привидну слободу. Зачарани круг у којем плату за мукотрпан рад дају истим послодавцима да би

ИЗ САДРЖАЈА

21. Век у очима Достојевског.	5
Како се борити против пропаганде Запада.	9
Руска листа страних НВО.	11
Већином Европе управљају про-САД елите.	13
НАТО Србија.	17
ВАНУК и Ангела Меркел.	19
Нови свет наслеђених вредности.	21
Сведочанство о самоубиству Бранка Ћопића.	25
Европа у сну и на јави.	27

платили нешто што им не само да не треба, већ их уништава и чини потпуно зависним од белих газда јесте један од кругова пакла створеног из чистог рачуна и интереса да се човек потпуно искористи као јефтини алат, а потом одбаци.

Ако се добро замислимо видећемо колико целокупна данашња радничка класа подсећа на те кинеске раднике са Дивљег запада. Колико се само тешко стеченог новца троши на модерне опијате, од цигарета до свих оних бескорисних статусних симбола, скупих производа модне или ауто-индустрије, разне шљаштеће глупости, за којима рекламама обманиту људи жуде. Данас је постало уобичајено да се троше суме у висини месечних примања на рецимо најновији уређај за играње компјутерских игрица – на виртуелну реалност, да се људи задужују да би купили што већи телевизор или уградили силиконске уметке у разне делове тела, па и да скромног човека неко окарактерише као мање вредног ако баш не купује оригиналну Кока-колу. Говорим само о стварима које човек слободно бира приликом куповине, а где ли су тек фармаколошка мафија или банкарски кредитори који нам не остављају скоро никакву слободу.

Не би да будем песимиста, али дешавања последњих деценија, говоре да цивилизација Православних Словена, чија су Срби истурена стража, не показује да има адекватан одговор на агресију бљештавог хедонизма са запада. Одавно је Џон Ленон изјавио да је популарнији од Христа. Та реченица је парадигма владавине крупног капитала у сарадњи са медијским компанијама над душама људи.

Острошки монах Арсеније (Јовановић) у својим дивним беседама понавља како смо ми Православни Словени позвани да будемо душа света, а Англо-Саксонци (и Германи) само „техничко особље“, но у модерном времену вредности су изокренуте па човек уместо Творцу служи творевини. У очима савремене младежи, не само личност типа Џон Ленон или Кристијано Роналдо, већ и мртва машина нпр. Мерцедес или Ајфон, су важнији од живог Бога. Ко ли ће данас изабрати молитвени подвиг наспрам понуђеног му чистог уживања, пост уместо свеприсутних баханалија или Достојевског поред сладуњавих америчких комедија? Кинеска омладина сигурно неће.

Бити Хришћанин у модерном свету значи, у најбољем случају, бити као она кинеска девојчица – вредно радити у прабини, окружен хаосом, али испуњен вером да ће се труд исплатити. Радимо због тога, браћо свом датом нам снагом, свесни да времена која долазе после окретања Кине ка западу, доносе за свет нове количине модерног опијума, а за праве Хришћане околности у којима чак ни такав рад неће бити могућ.

Србија

Марко Ковачевић

Азијска инвестициона банка алтернатива ММФ и Светској банци

У светлу велике економске кризе која потреса Грчку и еврозону, скоро неприметно је кроз медије прострујала вест да је у Пекингу основана Азијска Инфраструктурна Инвестициона Банка (АИИБ). Банка је осмишљена због финансирања инфраструктурне експанзије широм Азије. Процењено је да у азијском региону у овој деценији постоји финансијски мањак од осам билиона долара за инфраструктурне пројекте, а АИИБ ће бити део решења за покривање тог мањка. Оно што је посебно занимљиво је да је Руска Федерација постала представник Азије (држава која је од вајкада неотуђиви део Европе) у новооснованом борду банке, те да је постала трећи по величини играч у овом финансијском пројекту који предводи Кина. Русија је добила 5,92 % гласачког удела. Међу земљама оснивачима су и Француска, Велика Британија, Немачка, Аустралија, упркос противљењу владе САД.

С Кина има право гласа 20.06% и власничког удела 30.34%

С Индија има право гласа 7,5% и власничког удела 8,52%

С Русија има право гласа 5,92% и власничког удела 7,5%

С Аустралија има право гласа 3,27% и власничког удела 4,48%

Церемонија потписивања основног документа о оснивању Азијско инфраструктурне инвестиционе банке (АИИБ) одржана је у Пекингу у понедељак 29. јуна ове године. Свечаности је присуствовало 300 делегата из 57 земаља оснивача нове банке... Посебно је интересантно и важно напоменути да Кина није тражила право вета. По речима заменика руског министра финансија Сергеја Сторака, после церемоније потписивања, уцешће Русије у АИИБ ће бити 6,5 милијарди долара.

Иначе АИИБ је основана на иницијативу Кине у октобру 2014... Почетни уписани капитал Банке од 50 милијарди долара је повећан на 100 милијарди долара. Основни капитал подељен је на 1.000.000 акција (Руски удео 65.362 акције) у вредности од 100.000 долара по акцији.

АИИБ ће обезбедити средства за развој путне мреже, телекомуникација и других инфраструктурних пројеката у сиромашнијим регионима Азије. У почетној фази, АИИБ ће се фокусирати на стварање „Новог Пута Свице“ – система трговинских путева који повезују тржишта Европе и Азије.

Струњаци сматрају да је АИИБ потенцијални ривал ММФ-у и Светској банци које су усмераване од стране САД... Американци тврде да ће нова банка по свој прилици имати блаже стандарде за одобравање кредита у односу на Светску банку, те је сматрају инструментом моћи Кине...

Сама чињеница да је Кина оформила једну овакву организацију упркос противљењу Америке, те постојање глобалне асоцијације БРИКС (Бразил, Русија, Индија, Кина и Јужна Африка), најбољи су показатељи. То ће донети тектонске поремећаје у светској политици...

СИЕМ, 6.7.2015.

Милош Здравковић

БРИКС ПОСТАЈЕ МОЋНА ФИНАНСИЈСКО-ЕКОНОМСКА И ПОЛИТИЧКА ОРГАНИЗАЦИЈА

У Уфи је завршен самит БРИКС-а. Руски експерти различито оцењују резултате овог сусрета. Једини тврде да заједница Бразила, Русије, Индије, Кине и Јужноафричке Републике на наше очи престаје да буде клуб држава попут Г-7 и постаје јасно дефинисана организација, док други сматрају да је још рано изводити такве закључке.

У главном граду Башкирије завршен је самит БРИКС-а. Како је изјавио председник Русије Владимир Путин, учесници самита су се договорили да координирају ставове када је реч о питањима светске политике. Према Путиновим речима, лидери су потврдили спремност да интензивно раде на реформи светске финансијско-економске архитектуре и на проширавању улоге коју земље у развоју имају у ММФ-у.

Експерти сматрају да је главно достигнуће самита то што су покренути финансијски механизми попут БРИКС-ове Банке за развој и пула условних валутних резерви.

Аналитичари истичу да је за Русију овај самит значајан пре свега због подршке коју су партнери из БРИКС-а пружили Москви по питању санкција, осудивши сличне потезе Запада, као и због подршке начину на који Руска Федерација приступа решавању украјинског конфликта, тј. искључиво политичким средствима путем поштовања минских споразума...

Експерти сматрају да је главно достигнуће самита то што су покренути финансијски механизми попут БРИКС-ове Банке за развој и пула условних валутних резерви. По мишљењу директора Института за проблеме глобализације Михаила Дељагина, ти кораци сведоче да је ова група држава подигла своју сарадњу на виши ниво. „До сада је БРИКС био клуб држава попут Г-7, али сада, после оснивања финансијских институција сличних ММФ-у и Светској банци, направљен је корак у правцу стварања јасно дефинисане организације”...

У Уфи је уочи самита БРИКС-а одржана седница Пословног савета ове групе земаља. Основна тема дискусије биле су перспективе Нове банке за развој.

Са друге стране, како истиче директор Института за глобализацију и социјалне покрете Борис Кагарлицки, самит у Уфи сведочи „о релативно успешном, али крајње спором напредовању”. Експерт је истакао да би БРИКС-ова Банка за развој већ сада могла да функционише, али она прве пројекте почиње да финансира тек догодине, као што је 9. јула потврдио Владимир Путин. Аналитичар сматра да је таква спорост условљена одсуством јасне представе учесника овог пројекта о карактеру и циљевима нове банке. „По мом

мишљењу, све стране још увек нису до краја дефинисале шта желе: да БРИКС постане прави блок држава који ће бити прилично ефикасан, или да то буде само некакав облик мултилатералних односа”, рекао је Кагарлицки за „Руску реч”.

По његовом мишљењу, постоји потенцијал за стварање веома моћног блока, који би лако могао да буде конкуренција Европској унији. Георгиј Толораја такође наглашава да је кретање у правцу претварања БРИКС-а у организацију споро и опрезно. „Не желе све земље да стварају некакве наднационалне органе”, рекао је он за „Руску реч”, истакавши да је ипак основан виртуелни секретаријат уједињења, о чему је у Уфи усаглашен меморандум. Експерт посебно истиче да је озбиљно достигнуће и сама чињеница да су земље БРИКС-а демонстрирале јединство по важним глобалним питањима у сложеној међународној политичкој ситуацији у којој се сада нашла Руска Федерација, а делимично и Кина.

Важност чињенице да је БРИКС основао Банку за развој у контексту актуелне конфронтације са Западом истакао је у интервјуу за „Руску реч” и Марсељ Салихов, шеф економског одељења фонда „Институт за енергетику и финансије”. По његовим речима, сада, када су руске компаније одсечене од западног капитала, појава алтернативног извора финансирања треба благотворно да делује на руску економију. Аналитичар очекује да ће Банка за развој постати важан механизам за привлачење кинеског капитала у руску економију, и додаје да се у последње време у Русији много говори о финансијским ресурсима из Кине, али конкретне инвестиције још увек не пристижу.

Шта је постигла Русија на Самиту БРИКС-а у Бразилу

На Самиту БРИКС-а одржаном у Бразилу донето је неколико важних одлука, међу којима и одлука о оснивању нове Развојне банке. Како је 9. јула саопштио Владимир Путин, Банка за развој ће се бавити кредитирањем крупних заједничких пројеката везаних за саобраћајне и енергетске инфраструктуре, као и за развој индустрије. Руски лидер је изјавио да је Русија као председавајућа земља БРИКС-а предложила „мапу пута” инвестиционе сарадње. „Обавили смо консултације са нашим пословним круговима и већ смо у 'мапу пута' уврстили око 50 пројеката и иницијатива, међу њима и предлог о оснивању енергетске асоцијације и међународног центра за истраживања у области енергетике, као и савеза фабрика за ливење метала”, изјавио је руски председник.

Руска реч, 10.7.2015. **Алексеј Тимофејчев**
(Подвукла и скратила – Искра)

XXI ВЕК – И СРБИЈА ДАНАС – ОЧИМА ДОСТОЈЕВСКОГ

Узмите и то да се данас ратује не само оружјем него и умом, а ова последња околност је, сложићете се са мном, по нас веома неугодна. (Дневник писца 1873, стр. 105) [1]

Или се коначно пропију или, пак, за десетак рубаља више остављају све, беже некуда, чак беже без новца у Америку, да тамо „осете слободу рада у слободној држави“... Тамо, у Америци, њега некакав гнусни предузимач израђује грубим радом, пљачка га, па чак и песницама туче, а он после сваког ударца срећно уздише: „Боже, како су овакви удари песницама у отаџбини груби и назадни, а како су овде племенити, пријатни и либерални!“ (Дневник писца 1873, стр. 109)

Још је Херцен говорио да Руси у иностранству не умеју да се понашају у друштву... (...) А све то због оног дубоко усађеног убеђења да је лице које Рус има – обавезно ништавно и до стида комично лице, па је потребно узети неко друго лице, француско или немачко; тако га, верује, неће препознати. (Дневник писца 1873, стр. 136)

Два века се изграђивао такав тип према обавезном принципу који је тада прокламован у нашем друштву: никада и ни по коју цену *не бити свој*, узети друго лице а на своје плунути, стидети се себе и трудити се да не личиш на себе – и резултат је био потпун. (Дневник писца 1873, стр. 137)

Два века одвикавања и од најмање самосталности у карактеру, и два века пљувања на своје руско лице, развили су руску савест до таквих бескраја од којих... но, шта се може очекивати, шта ви мислите? (Дневник писца 1873, стр. 141–142)

Мучно је видети тамо у иностранству како се извози и колонизира већ двадесетак година наша интелигенција – како се од нашег чистог, свежег и одличног руског материјала ствара бедни међународни олош, нешто безлично што нема карактера, националног осећања, нешто што је без отаџбине. (Дневник писца 1877–1881, стр. 165)

Но, за сада се наши [земљопоседници] шетају по иностранству, по градовима и бањама Европе, подижу цене по хотелима, вуку за собом као богаташи своје гувернанте, своје боннес на услугу својој деци коју одевају у енглеска одела. (Дневник писца 1877–1881, стр. 167)

Људе ни за какве новце не можемо купити ни на каквој пијаци; њих векови стварају, а векови – то је време, године, чак и у нас где векови одавно ништа не вреде. Човек идеје и самосталне науке, активан човек ствара се само у току дуготрајног самосталног живота нације, кроз њен вековни мукотрпни рад – речју, њега ствара укупни историјски живот земље...

Немогуће је вештачки пожуривати нужне и непромењиве историјске моменте у животу народа. (Дневник писца 1873, стр. 106–107)

Мајке пију, деца пију, цркве су опустеле, очеви се баве разбојништвом... али какав се рад може организовати са оволиким кафанама? (Дневник писца 1873, стр. 108)

Новцима све могу да купим, почасти, уважања, могу свакога да поткупим, могу из свега да се откупим. Тешко је представити себи ову окорелост срца младог човека који је одрастао у једном од тих богатих домова. (Дневник писца 1876, стр. 338)

То је нама потребно [освајање Азије] јер се Русија не налази само у Европи него и у Азији, због тога што је Рус не само Европљанин него и Азијат. И више од тога: ми имамо више наде у Азији него, може бити, у Европи. И још: што се тиче наше будуће судбине Азија је, може бити, наша најважнија исходишна тачка... Треба се ослободити оног лакејског страха да ће нас у Европи назвати азијским варварима, да ће нам казати да смо више Азијати него Европљани. (Дневник писца 1877–1881, стр. 514)

О Русима и Европи

Пред европским ауторитетима, Рус се као што је познато, са задовољством и журно клања чак не размишљајући много; посебно у таквим случајевима он се не упушта у размишљања. (Дневник писца 1873, стр. 137)

Све то опомиње на нашу, може бити још дугу, усамљеност у породици европских народа, на оне грешке Европљана у проценама о Русији које ће потрајати још у будућности, то говори о њиховој очитој склоности да о нама суде по оном лошем, па можда објашњава ону упорну, општу, на некаквом гадном и снажно непосредном осећању засновану мржњу коју Европљани гаје према нама, то објашњава и ону одвратност њихову према нама као према нечему гадном, па чак и онај некакав сујеверни њихов страх пред нама, па и сам онај – вечни, давнашњи, стари приговор њихов упућен нама: да ми, наводно, нисмо уопште Европљани... Ми се, разуме се, љутимо, и из све снаге се упињемо да докажемо да смо Европљани... (Дневник писца 1873, стр. 81)

Ево, ту је почетак зла: у том преношењу, наслеђивању идеја, у оном вековном националном гушењу у себи сваке независније мисли, у појму о положају Европљанина који се може достићи само уз обавезан услов непоштовања према себи и према руском човеку! (Дневник писца 1873, стр. 150)

Имајте на уму, господо, да сви ти ваши

XXI Век...

узвишени европски учитељи, ваша светлост и ваша нада – Мил, Дарвин, Штраус – на зачуђујуће занимљив начин понекад гледају на моралне дужности савременог човека... Може бити да је то тако, можда су циљеви свих тих савремених вођа европске прогресивне мисли човекољубиви и величанствени. Али, мени изгледа сигурно и ово: дајте тим савременим, дивним учитељима могућност да сруше старо друштво и да изграде ново – и видећете да ће наступити такав мрак, такав хаос, нешто грубо, слепо и нељудско до те мере да ће се зграда срушити под проклетствима човечанства и пре него што буде завршена. *Кад једном буде одбацио Христа, људски ум ће стићи до зачуђујућих резултата.* (Дневник писца 1873, стр. 150–151)

Но због чега бисмо и тражили некакво поверење Европе? Зар је Европа некада гледала на Русе с поверењем, зар она уопште може да гледа на нас с поверењем и без мржње? (Дневник писца 1876, стр. 198)

Закључак је: Рус, када заиста постане Европљанин, не може да не буде у исто време и природни непријатељ Русије. (Дневник писца 1876, стр. 204)

Ми смо се учили да волимо Французе, Немце и све друге, као да су сви они наша браћа, не водећи нимало рачуна што нам они уопште нису браћа, што нас нису никада воле-ли нити имају намеру да нас и убудуће воле. У томе се састојала наша реформа, цело Петрово дело... (Дневник писца 1876, стр. 208)

Али чак и без тога (хоћу да кажем, чак и без француског језика), један Рус из образова-нијег сталежа већ сада, и то је најчешће тако, није ништа друго него интелектуални пролетер који нема тла под ногама, који је без корена, интернационални хибрид којег носе сви европски ветрови. (Дневник писца 1876, стр. 251)

За Европу, Русија је – неспоразум, недо-умица, и свака њена активност је недоумица, и тако ће бити до самог краја. (Дневник писца 1876, стр. 270)

Када би се догодило да и Русија одлучи не да нешто нарушава, него само да поведе рачуна о својим интересима – одмах би се све остале „равнотеже“ уједињавале у једну и крета-ле би на Русију: „Ето, нарушавате равнотежу“ говорили би. (Дневник писца 1876, стр. 284)

Европљани ни по коју цену нису хтели да нас прихвате као своје, ни у ком случају и ни за какве жртве... и то тако траје до данас... И што год смо ми више, њима угађајући презирали нашу националност, утолико су они више пре-зирали нас. Ми смо пузили пред њима, ми смо скрушено исповедали пред њима наша „европска“ убеђења и наша гледишта, али они су нас гледа-ли с висине, с подсмеха... Но, ми се никако не можемо одрећи Европе. Европа је нама друга отаџбина – ја први то страшно исповедам, и увек

сам то исповедао... Шта учинити, дакле? Прво и пре свега, *треба постати Рус... Постати Рус то значи престати с презирањем свог народа.* И чим Европљанин буде приметио да ми ценимо свој народ и своју националност, он ће одмах почети да нас цени. (Дневник писца 1877–1881, стр. 27)

А није ли и “најблаженији папа, намесник Божји непогрешиви, на земљи” полазећи Богу на истину за време својих последњих земаљских дана, пожелео победу Турака, гонитеља хришћанства, над Русима који су устали у име Христа и у одбрану хришћанства само због тога што су према његовом непогрешивом закључку Турци ипак бољи од јеретика Руса који не признају папу? (Дневник писца 1877–1881, стр. 150)

Напустити словенску идеју и оставити без решења проблем о судбини источног хришћанства (Н. Б. – то је суштина источног питања) – то значи разбити у парампарчад здање Русије и уместо ње измислити нешто ново што више неће личити на Русију. То чак не би била револуција, него једноставно уништење и због тога се нешто слично не може ни помишља-ти. *Ту идеју не виде и не признају само они слепи руски “Европљани” и с њима заједно још и, на њихову срамоту, берзански краљеви и комбинатори.* (Дневник писца 1877–1881, стр. 303)

Нације живе од великих осећања, њих надахњује велика идеја јединства, мисао која обасјава и сједињује народе њих покреће, нације живе када људи признају оне највеће као себи равне, и то је оно одакле се рађа национална моћ – да, тако живе нације – не живе оне никако од берзанских шпекулација и од бриге о вредности рубље. (Дневник писца 1877–1881, стр. 304)

Једном речи, да би смо [Руси „европејци“] остварили свој циљ ми ћемо пре свега употре-бити многобројна и моћна средства која ће деловати на слабе “живце” његовога [народног] карактера, јер тако је било некада и са нама – и тада ће народ бити – наш. Он ће се постидети своје прошлости и проклеће је. *Ко буде проклео своју прошлост биће наш – то је наша формула!* (Дневник писца 1877–1881, стр. 434)

Зашто, зашто је наш руски либерал тако често непријатељ руског народа? Због чега у Европи људи који себе називају демократама увек бране народ, или се барем ослањају на њега, а наш демократ који је најчешће аристократа, на крају крајева, увек иде на руку свему ономе што уништава снагу народа и завршава увек неком господштином... Но да завршимо: науку ћемо прихватити, али што се тиче “просвећива-ња” немамо потребе да и њега црпемо из западноевропских извора. (Дневник писца 1877–1881, стр. 456)

Данас сви у Европи држе камен у руци и спремни су да се окоме на нас када им се прва прилика за то буде указала. Због чега та мржња, због чега они не могу да схвате једном заувек да смо ми безопасни за њих, због чега неће да схвате да смо њихове добре слуге и да се наша

европска мисија састоји у томе да послужимо Европи и њеном благодању? (Дневник писца 1877–1881, стр. 516)

Европа је спремна да нас похвали, да нас и по глави помиљује, али нас неће признати за своје, презираће нас и потајно и отворено, сматраће нас за људе нижега реда, ми смо њој одвратни, да, **одвратни смо јој посебно када јој се вешамо о врат и када је братски љубимо.** (Дневник писца 1877–1881, стр. 517)

О Словенима и њиховом односу према Русима

Србија је [1876] изашла на бојно поље уздајући се у своје моћи али, разуме се, она зна да само Русија може да је сачува од пропасти у случају велике невоље – она зна да ће јој Русија својим огромним утицајем помоћи, у случају успеха, да сачува максимум добитка. (Дневник писца 1876, стр. 206)

Ослобођени и захвални Словени би, природно, требало да пригрле Енглеску као своју спаситељку и ослободитељку, и она би им тада „отворила очи што се тиче Русије“: „Ево“, рекли би тада, „то је ваш љути непријатељ, она је, под изговором да брине о вама, једнако сањала како да вас прогута и како да вас лиши ваше неминовне и славне политичке будућности“. (Дневник писца 1876, стр. 286)

Но, ипак, главни разлог те њихове суревњиве мржње према њему [генералу Черњајеву] био је, у то нема сумње, онај о којем сам већ био у прилици да говорим, дакле оно **предубеђење веома великог броја Срба да, ако Словени и буду ослобођени уз помоћ Руса, то ће бити само корист по Русију – Русија ће њих освојити и лишити оне „толико славне и несумњиве политичке будућности“.** (Дневник писца 1876, стр. 331)

Постоје две Србије – Србија виших кругова, нестрпљива и без искуства, која још није живела правим животом и која и која још није показала своју акцију, али која већ страсно машта о будућности, она већ има своје партије и зна за интриге које понекад добијају такве размере (због свог помањкања искуства) какве не можемо сретати ни у нацијама које су много старије, већ и кудикамо самосталније него што је Србија. Али, упоредо са том „горњом“ Србијом, која тако жури да живи животом политичке нације, постоји и она народна Србија која једино Русе сматра својим избавиоцима, својом браћом, она руског цара гледа као своје сунце, она воли Русе и верује им. (Дневник писца 1876, стр. 331)

Да, то је вечна неслога међу Словенима! Они све то чувају у својим предањима, све то преносе својим песмама, и без Русије као великог центра који их може ујединити – не може бити слоге међу Словенима, без Русије се Словени не могу одржати, нестаће с лица земље потпуно – без обзира шта о томе мислили представници српске интелигенције или некакви тамо цивилизовани и европеизирани Чеси... Има у њих превише сањара. Готово сви су они сањари.

(Дневник писца 1877–1881, стр. 45)

Ја бих тим високообразованим Србима, који су овог лета гледали с толико неповерења на Русе, указао, на пример, на песму А. С. Пушкина – “Песма о Црном Ђорђу”, или на ону “Бој под Зеницом великом”... А кад би Срби прочитали те “песме”, **они би коначно схватили шта ми мислимо о њиховој слободи,** да ли ми поштујемо и радујемо се њиховој слободи или не – схватили би да ли ми желимо да их зграбимо под власт или не, да ли желимо да им узмемо слободу или не. (Дневник писца 1877–1881, стр. 46–47)

Међутим, и сада се могу сигурно знати две ствари: 1) словенска племена читавог Балканског полуострва ће се брзо – можда и не тако брзо – ипак ослободити турског јарма и почеће да живе новим слободним и може бити и независним животом и 2) ... Да, управо ово друго је оно што ће се обавезно десити и о чему сам ја одавно желео да кажем своје мишљење. **То “друго” се, по мом најдубљем уверењу, састоји у томе што Русија неће имати, и никада није ни имала, такве непријатеље, завидљивце, клеветнике и отворене хулитеље него што ће бити та словенска племена** када их Русија буде ослободила и када Европа буде признала да су ослобођена! (Дневник писца 1877–1881, стр. 363)

Они ће свој нови живот након ослобођења започети тако – то понављам – што ће издејствовати гаранције и покровитељство за своју слободу од Европе, од Енглеске или од Немачке, па ако у савезу држава буде и Русија они ће све то чинити управо да се заштите од Русије. Они ће започети обавезно тако што ће себе убедити да не дугују Русији никакву захвалност него, напротив, да су се једва некако спасли од руског властољубља – они ће тврдити да су се спасили захваљујући интервенцији европског концерна држава... (Дневник писца 1877–1881, стр. 364)

О вери, нацији и хуманизму

Тешко друштву које нема религиозног осећања! (Дневник писца 1873, стр. 158)

Затим у папином писму (Пије IX) следе најчудније речи од свих које се могу очекивати од поглавара римских католика: „Говорим тако“, пише папа, „зато што сматрам својом дужношћу да говорим истину и некатолицима, јер свако ко је примио крштење припада, мање или више – овде не могу детаљније да објасним због чега – припада, понављам, у већој или мањој мери, папи“. (Дневник писца 1873, стр. 236)

Можда је Христос једина љубав руског народа, и он воли његов лик на неки свој начин, кроз неку патњу. (Дневник писца 1873, стр. 42)

Где је правда, је ли могуће да је свет још толико далеко од ње? Када ће престати несугласице, хоће ли се људи икада збратимити, и шта је сметња томе? **Хоће ли икада правда бити тако моћна да ће моћи да савлада људску исквареност, цинизам и егоизам? Где су оне истине до**

XXI Век...

којих се стизало са толико мука, где је човекољубље? (Дневник писца 1876, стр. 226)

Без највише идеје, међутим, не може да постоји ни човек ни нација. А на земљи постоји само једна највиша идеја, и то је идеја о бесмртности људске душе – све остале „више“ идеје живота проистичу из ове једине. (Дневник писца 1876, стр. 393)

Ја тврдим (засад опет без доказа) да се љубав према човечанству не може замислити нити схватити, да је она апсолутно немогућна без вере у бесмртност људске душе. (Дневник писца 1876, стр. 395)

Уосталом, нису Христа тамо [на Западу] науке помрачиле, како то тврде либерали, то се десило и пре наука када је западна црква унаказила Христов лик, када се претворила у Римско царство и када се поново оваплотила у облику Папства. Заиста, на Западу нема више хришћанства, нема цркве мада има још много хришћана и њих никада неће сасвим нестати. Католицизам није више хришћанство, он прелази у идолопоклонство, а протестантизам се гигантским корацима приближава атеизму и колебљивој, несталној (не вечитој) науци о моралу. (Дневник писца 1877–1881, стр. 454)

На почетку код сваког народа, код сваке националности морална идеја је претходила зачетку националности, јер она је ту националност стварала. А та морална идеја потицала је одувек из мистичних идеја, из уверења да је човек вечан, да није једноставно земаљска животиња – него да је у вези са другим световима и са самом вечношћу... И имајте на уму, чим се после извесног броја векова (јер и ту постоји закон који нама није знан) почне да колеба и да ослабљује у некој нацији њен духовни идеал, с њим одмах почиње да пада и читав њен грађански поредак, потамне сви грађански идеали који су до тада успели да се у њој образују. (Дневник писца 1877–1881, стр. 470)

Чим морално–религиозна идеја код једног народа дође до свог краја, иживи се, наступа панична и кукавичка потреба да се људи уједине ради „спасења стомака“ – свако грађанско уједињење у таквом случају других циљева не може имати... Али то спасавање стомака је најнемоћнија и најбеднија идеја међу свим идејама које могу да уједине човечанство. То је предосећање краја – почетак краја. (Дневник писца 1877–1881, стр. 471)

Напомена:

[1] Сви цитати су преузети из три књиге *Дневника писца Достојевског*, у издању ИРО Партизанска књига из Љубљане, издање из 1982. године. Дневници су објављени у оквиру вишетоминог издања под насловом *Достојевски као мислилац*.

Intermagazin, RS, 8.7.2015.
(Подвукла – Искра)

Небојша Катић

Заоштрава се ситуација између Русије и САД

Годинама су из Вашингтона долазила објашњења како се амерички антиракетни штит у Европи, у Пољској и у Румунији, поставља због севернокорејских и иранских балистичких ракета с атомским главама. Нико из Вашингтона да објасни америчким савезницима у Европи ту географију по којој би обожаваоци Ким Џонг Уна лансирали ракете на САД преко кинеске и руске територије.

Годинама ама баш нико од америчких савезника у Европи да барем стидљиво запита... да ли би то Кинези и Руси дозволили да кроз њихов ваздушни простор лете севернокорејске ракете; и што би ишле тим путем, кад им је једноставније да лете преко Пацифика и када су све досадашње ракетне пробе другови из Северне Кореје вршили управо тим путем. На ужас Јапанаца.

Када је реч о Ирану, нико да одговори зашто тај амерички штит против иранских ракета није подигнут у Саудијској Арабији или у Турској? Саудијска Арабија није у некој великој љубави с Ираном – напротив.

Од првог дана приче о штиту Руси су нудили Американцима да га граде заједно, те да користе већ постојећу руску радарску мрежу. Одбијено. Затим је Москва понудила да руски стручњаци повремено дођу у базе америчког антиракетног штита и увере се да штит није уперен против Русије. Одбијено. Онда су Руси затражили да им Американци барем неким документом гарантују да тај штит неће бити искориштен против Русије. Одбијено.

Године 2009. председник САД Барак Обама изјавио је да ће амерички антиракетни штит у Европи постати непотребан ако се реши проблем иранског атомског програма. Ових дана у Бечу је постигнут историјски споразум око контроле иранског нуклеарног програма, Техеран је пристао на велику демонтажу својих центрифуга за обогаћивање уранијума, пристао је на 24–сатне међународне инспекције свих својих војних постројења и база, у замену за укидање економских и делом и војних санкција које је Запад наметнуо Ирану.

И шта сада? Руски министар спољних послова Сергеј Лавров већ је позвао Вашингтон да одустане од постављања антиракетног штита, Стејт департмент је одмах одговорио да нема одустајања. То значи да је амерички антиракетни штит, као што сам неколико пута писао на овим страницама, од првог дана био уперен против Русије и да је то што је својевремено изјавио председник Обама значајно колико лањски снег. Штит са базама у Румунији и Пољској директно је уперен против руског арсенала првог и узвратног нуклеарног удара. То Москву доводи у страшну ситуацију када нема довољно времена за одлуку, јер ракете из Пољске и Румуније лете до циљева у европском делу Русије мање од седам минута.

Руси су најавили одговор, њихова ракета „искандер“ лети од Калињинграда до Варшаве тачно два минута и 27 секунди...

Политика, 16.7.2015

Мирослав Лазански

КАКО СЕ БОРИТИ ПРОТИВ ПРОПАГАНДЕ ЗАПАДА

Време је за креативну револуцију

Прво произведу монструозне лажи, а онда нам кажу да треба да будемо објективни!

Да ли је љубав објективна, или страст?

Да ли су наши снови нешто што се може бранити, логички и филозофски?

Када кућу нападну пљачкаши или село преплаве банде, када дим, ватра и крици за помоћ долазе са свих страна, да ли ћемо себи дозволити луксуз и посветити време израчунавању, анализи и тражењу потпуног, логичког, етичког, свеобухватног и објективног решења?

Чврсто сам уверен да је одговор – не! Ми смо дужни да се боримо против оних који нам пале домове, да ударимо свим силама на оне који покушавају да силују наше жене и да ватри супротставимо ватру, када се масакрирају невини.

Када најмоћнија и најдеструктивнија сила на кугли земаљској ангажује сву своју моћ убеђивања, користећи све, од мејнстрим медија до образовних установа, да оправда своје злочине, када шири своју отровну пропаганду и лажи да би потлачила цео свет и угушила наду, да ли треба да се повучемо и почнемо бескрајно и детаљно да радимо на прецизном и објективном дефинисању нашег становишта? Или ћемо лажи-ма и пропаганди супротставити своје ставове засноване на нашој интуицији, страсти и сновима за остварење бољег света?

* * *

Империја лаже без престанка. Лаже ујутру, током дана, увече чак и током ноћи, док људи мирно спавају. То је радила деценијама и вековима. Да би остварила велике обмане, ослања се на безбројне пропагандисте који се представљају као академици, експерти, новинари и „друштвени радници – интелектуалци“. Савршенство уметности дезинформисања је достигло врхунац. Западно рекламирање (које су толико поштовали и користили нацисти у Немачкој) има неке заједничке корене са пропагандом – иако је пропаганда много старија и „потпунија“.

Изгледа да чак и неки лидери Империје данас верују у већину својих измишљотина, док је већина грађана сигурно убеђена. Како би иначе мирно спавали?

Пропагандна машинерија Запада је енормно ефикасна. На бриљантан начин им полази за руком да измишљотине усмеравају, шире и да буду прихваћене широм света. Систем кроз који се шире дезинформације је невероватно сложен. Поданички локални медији и академска заједница на свим континентима улажу напоре да обезбеде да само једном становишту буде дозвољено да продре у главе

милиона људи. И тако данас имамо интелектуални кукавичлук и незнање широм света, а нарочито на Западу и у његовим марионетским државама.

* * *

Шта је нама, који се супротстављамо оваквом режиму, чинити?

Пре свега, ствари нису тако безнадежне како је било пре.

Ово није морбидан униполарни свет какав смо доживели раних деведесетих. Данас Венецуела, Русија, Кина и Иран подржавају велике медијске изворе који се супротстављају Империји. Моћне ТВ станице су се појавиле, RT, Press TV, TeleSUR i CCTV. Интернет издања и сајтови која покривају широко енглеско говорно подручје и који разоткривају лажи западних пропагандиста су се појавили у САД, Канади и Русији. Counterpunch, Information Clearing House, Global Research, Veterans News, Strategic Culture, New Eastern Outlook су само неки који ми у тренутку падају на памет, а има још стотине вредних сајтова који се баве истом проблематиком на шпанском, кинеском, руском, португалском и француском језику.

Борба је у току, борба за разуман, мултиполарни свет. То је тешка морална борба! То је пресудна битка јер је метастаза канцера западне пропаганде захватила све, загадила све континенте, чак и неке од најхрабријих нација и умове који су се искрено борили против империјализма и фашизма Запада! Нико није имун. Да будем до краја искрен, сви смо заражени.

Ако нам не пође за руком да ову битку добијемо, а прва фаза је да покажемо и докажемо да је њихово „становиште“ превара, а касније да понудимо хуману визију, ми не можемо ни да сањамо о револуцији или било каквим значајнијим променама у организацији света данас.

* * *

Како можемо да победимо? Како да убеђимо масе, милијарде људи? Како да им отворимо очи да виде да је режим Запада без части, отрован и деструктиван? Већина човечанства је овисна о пропаганди Империје која се шири не само кроз мејнстрим медије већ и кроз поп музику, сапунске опере, друштвене медије, рекламе, конзумеризам, „модне трендове“ и многим другим прикривеним начинима, културним, религиозним и медијским отпадом који доводи до потпуне емоционалне и интелектуалне обамрлости и која се узима попут неког подмуклог, јаког наркотика, редовно и непрестано.

Ми се боримо против тактике и стратегије деструктивне и немилосрдне Империје нашој

Како се борити...

искреношћу, нашим истраживањима и објављивањем прецизно истражених чињеница.

Империја изврће чињенице. Понавља лажи путем својих гласноговорника и канала хиљаде и хиљаде пута док се не утисну дубоко у подсвест људи, уђу под кожу и обузму свест.

Простодушност, наивна искреност, „борба да се властима саопшти истина“ – може ли ово да промени свет и моћнике? Искрено, не верујем.

Империја и њена моћ немају легитимитет и они су злочиначки. Има ли икаквог смисла говорити истину гангстеру? Тешко! **Истина треба да буде саопштена људима, масама, а не онима који тероришу свет.**

Разговор са зликовцима, молбе да престану да муче друге само **дају легитимитет њиховим злочинима, а ми прихватамо њихову власт.** Покушајима са попуштањем гангстерима, људи себе стављају на њихову милост и немилост.

Апсолутно не прихватам да се ставим у такав положај!

* * *

Да бисмо освојили милијарде људи, треба да их инспиришемо, **да пробудимо њихову енергију,** да пробудимо бес у њима, да их загрлимо, да осете и срамоту и да се смеју и да плачу, да се најезе када гледају наше филмове, читају наше књиге и есеје, слушају наше говоре. **Ми треба да детоксикујемо људе, да могу поново да осећају, да пробудимо природне инстинкте у њима.**

Једноставна истина у функцији агенса детоксикације не врши посао. Отров наших противника дубоко је продро. Већина људи је сувише летаргична и имуна на једноставну, тихо саопштену истину!

Покушавао сам, као што су и други покушавали. Мој познаник (никако и мој друг) Џон Перкинс, бивши амерички апаратчик којег је однеговао Стејт департмент, детаљно је описао своја страшна непочинства у Екватору, Индонезији и другде, у својој књизи **Исповест економског убице. То је до детаља прецизан опис како Запад дестабилизује државе користећи корупцију, новац, алкохол и секс.** Милиони примерака су продати широм света. И ништа! Није покренута народна револуција у САД. Нигде није било протеста, захтева за променом режима у Вашингтону.

Не тако давно, објавио сам два академска (или бар полуакадемска) рада, са много детаља, навода и хиљадама фуснота. **Индонезија – архипелаг страха је књига о Индонезији, земљи која, након војног пуча извршеног 1965. под покровитељством САД, Западу служи као модел сценарија ужаса за остатак света. Пуч је однео између два и три милиона живота, убијен је сваки интелектуализам и „лоботомизована“ је земља – четврта у свету по броју станов-**

ника. Друга књига је јединствена јер обухвата огроман простор Полинезије, Меланезије и Микронезије Океанија – неоколонијализам, атомске бомбе и кости, у којој се описује како су САД, В. Британија, Нови Зеланд и Француска буквално поделили и уништили људе и велике културе јужнопацифичких острва. Данас се ове књиге користе као школско градиво, али су изнете чињенице утицале на веома мали број људи. Елите Индонезије и Океаније су се побринуле да се те књиге не шире претерано.

Провео сам године и године повезујући чињенице, истражујући и испитујући. Револуционарни ефекат мог академског ангажовања је – морам да признам – скоро раван нули. Насупрот томе, када напишем добар есеј, са пуно емоција и у којем захтевам правду и оптужујем Империју за убиства и крађу, добијем милионе читалаца на свим континентима и превод на десетак језика!

Зашто ја ово пишем, зашто ово делим са својим читаоцима? Зато што мислим да треба да будемо реални. **Треба да видимо, да разумемо шта људи желе – шта захтевају. Људи су несрећни и уплашени. Већина њих и не зна због чега. Мрзе систем, усамљени су, фрустрирани, свесни да су обасути лажима и виде да су експлоатисани, али они не могу да дефинишу те лажи, а академски радови који их разоткривају су сувише комплексни и тешки за читање, јер бројни људи немају времена да се посвете хиљадама страна тешко схватљивог текста или едукацији која им је неопходна да схвате шта читају.**

Наша је обавеза да посветимо пажњу тим људима, већини њих, иначе какви смо ми револуционари? На крају крајева, ми треба да стварамо за наше сестре и браћу, а не за неколицину истраживача на универзитетима, посебно када схватамо да је већина универзитета у служби Империје и да без смисла обнављају званичну номенклатуру и подржавају демагоге.

* * *

Империја изговара, пише, а затим понавља неке од најодвратнијих лажи о својим добрим намерама и изузетности своје владавине или о „злим“ Совјетском Савезу, Кини, Ирану, Венецуели, Северној Кореји или Куби. И то ради свакодневно. У ствари, пројектовано је тако да готово сваки човек на планети добије своју дозу отрова најмање неколико пута дневно.

Ми осећамо потребу да се реагује – почнимо да проводимо године својих живота доказујући до најситнијих детаља, корак по корак, да је **пропаганда Империје или велика лаж или велико претеривање или обоје.** Након што сложимо аргументе, објавимо резултате у некој малој издавачкој кући, најчешће у форми танке књиге, али готово нико то не прочита јер се не дистрибуира или је материја обично сувише комплексна, тешко се чита и једноставно због тога што **данас чињенице никога не шокирају** – још милион људи је убијено негде у Африци, на

(Крај на стр. 12)

РУСКА „СТОП–ЛИСТА” СТРАНИХ НВО

Савет Федерације обнародовао је патриотску „стоп–листу“ која обухвата 12 страних организација осумњичених за антируско деловање. Међу њима су Freedom House и фондације „Мек Артур“ и „Сорос“. Списак може бити проширен, упозоравају сенатори.

Савет Федерације је 8. јула упутио Државном јавном тужилаштву, Министарству правде и Министарству спољних послова РФ патриотску „стоп–листу“. Она обухвата 12 страних организација (8 америчких, 3 украјинске и једну пољску). Ове организације углавном финансирају владе других држава, те сенатори сматрају да се преко њих „врши притисак на вредности и институције у Русији“.

Сами сенатори су у више наврата наглашавали да је списак отвореног карактера и да је формиран уз учешће представника Грађанске коморе РФ, Министарства спољних послова, Федералне сужбе за финансијски мониторинг, Државне думе и других структура.

Представници горњег дома руског парламента кажу да је овај списак организација засада само „упозорење“, тј. нема правну силу и донет је са циљем да јавно тужилаштво провери подпада ли њихово деловање под закон о „непожељним организацијама“.

«Нисмо баш толико наивни»

У Сједињеним Америчким Државама функционише 15 хиљада невладиних организација у сфери спољне политике, истакла је председница Савета Федерације Валентина Матвијенко, и буџети појединих међу њима већи су од буџета Министарства спољних послова Руске Федерације. „Јасно је каква огромна средства се усмеравају преко њих, наводно са циљем да се усаврши демократија, <...> али јасно је какви су њихови прави циљеви. Ми нисмо баш толико наивни“, додала је она.

Како је за „Руску реч“ објаснио Константин Косачов, иницијатор стоп–листе и председник Комитета Савета Федерације за међународна питања, на листу су доспеле организације „које су познате по својој политичкој ангажованости“, и које су се „већ показале у суседним земљама, а у многим случајевима и код нас у Русији“. „Формално се у статуту таквих организација декларишу позитивни циљеви: подршка развоју демократије и институција грађанског друштва, поштовању људских права и слобода...“, набраја сенатор. Међутим, у многим случајевима, како је рекао, њихова делатност се своди на ширење „необјективних и исполитизованих информација, као и на

распиривање протестног расположења“. Сигнали о политичкој активности страних НВО или активности која је блиска политичкој долазе нам, пре свега, из различитих региона, каже Косачов. Раније, 3. јула, на отвореном саветовању Савета Федерације речено је да су те податке сенатори добијали, између осталог, и од Федералне службе безбедности и Државног јавног тужилаштва.

Сами сенатори су у више наврата наглашавали да је списак отвореног карактера и да је формиран уз учешће представника Грађанске коморе РФ, Министарства спољних послова, Федералне сужбе за финансијски мониторинг, Државне думе и других структура.

Вук у јагњећој кожи

У фондацији „Мек Артур“ је вест о стављању ове организације на патриотску стоп–листу дочекана „са великим жаљењем“. „Ми смо разочарани“, речено је у обраћању представника овог фонда Џулије Сташ које је достављено „Руској речи“. Фондација још увек очекује коначан закључак у коме ће се констатовати да су њихове активности „увек биле усклађене са руским законима“. „Фондација 'Мек Артур' је потпуно независна од америчке владе и не добија никаква средства од ње. Ми нисмо укључени у политичке активности нити их подржавамо“, каже Џулија. Она истиче да се уз подршку овог фонда у Русији појавило мноштво *независних универзитета*. „У области људских права наши грантови подржавају незаштићене руске грађане и грађанске слободе читавог руског народа“....

Игор Минтусов, председник Руске асоцијације политичких консултаната и члан савета директора Европске асоцијације политичких консултаната, жали се да је избор организација које су стављене на стоп–листу искључиво политичке природе. „Савет Федерације хвата сигнале које му шаље руководство државе, тј. председник и његова администрација“, изјавио је он у разговору за „Руску реч“. Чињеница је да су ове стране организације финансирале рад руских невладиних организација које закон третира као стране агенте, и то је, по мишљењу Игора Минтусова, могло утицати да се оне нађу на овој листи...

Минтусов је уверен да је сада одсечен важан канал финансирања руског некомерцијалног сектора, а да су фондације са листе добиле етикету на којој пише: „Руски грађани, обратите пажњу! Будите опрезни, јер се у вашој близини може налазити вук у јагњећој кожи“...

Руска реч, 15.7.2015. Јекатерина Синелшчикова
(Подвукла и скратила – Искра)

Како се борити... (са стр. 10)

Блиском Истоку, у Азији, добро, и шта још има ново?

Истраживање и покушаји да се саопшти истина, потпуно и искрено, пружају нам осећај да обављамо важан, професионалан и научни посао. Истовремено, пропагандисти Империи се ваљају од смеха гледајући нас! Ми за њих не представљамо никакву опасност. Они односе победу без напора!

Зашто је то тако? Има ли до детаља саопштена истина икаквог значаја?

Наравно да има. Са тачке гледишта виших принципа, има значаја. Етички има значаја. Морално има значаја. Филозофски има значаја.

Али са стратешке тачке гледишта, када је неко у идеолошком рату, нема велики значај! Истина да, увек, истина је увек важна! Али *поједностављена, лако објашњива истина, представљена снажно и емотивно!*

Када неморал хара светом, када удара немилосрдно, када милиони невиних умиру, важно је да се покољ заустави, прво идентификујући смртоносну силу, а затим је обуздавајући. Језик треба да је јак, а емоције изворне.

У суочавању са смртоносним хордама, поезија, емоцијама набијене песме и патриотске оде су увек биле ефикасније од дубоких академских студија. Такође и политички романи и филмови, страсни документарци, чак и јасне карикатуре и плакати.

Неко би поставио питање: „Да ли, због тога што они лажу, и ми треба да лажемо?“ Не! Треба да се *држимо истине свом снагом*, али наша *порука треба често да буде сажета на начин да је разумљива* милијардама људи, а не само неколицина изабраних. Ово не значи да квалитет нашег рада треба да трпи. Једноставност је често много теже остварити него енциклопедијски рад са хиљадама фусноти. Књига Сун Цуа Умеће ратовања је кратка, памфлет, директно у материју. Као и Комунистички манифест или Оптужујем!

Наши радови о револуцији не треба да буду обавезно кратки, али *треба да буду представљени на начин да га велики број људи разуме*. Ја непрестано експериментишем са формом, али никада на уштрб материје. Књига која је недавно изашла *Откривање лажи* Империи има више од осам стотина страна, али сам се потрудио да садржи *фасцинантне приче, сведочења људи из свих кајева света, са живописним описима и тирани и жртава*. Не желим да моје књиге скупљају прашину у универзитетским библиотекама. Ја желим да оне покрену људе.

* * *

Искрено верујем да нема много времена за „објективност“ у било којој борби, укључујући

и идеолошке, посебно ако се ради о борби за опстанак човечанства!

Лажима непријатеља треба стати на пут. То су отровне, монструозне лажи! Једног дана, када се разарања зауставе, престане жртвовање милиона невиних људи, жена и деце, можемо да се вратимо нашим комплексним филозофским концептима са свим детаљима и нијансама.

Али пре коначне победе над империјализмом, ниҳилизмом, фашизмом, „изузетношћу“, себичњаштвом и похлепом, ми треба до краја и ефикасно да користимо наше најмоћније оружје, нашу визију бољег света, нашу љубав према човечанству, нашу страст за правдом. Наша одлучност и наше веровање треба да буду исказани гласно, моћно, чак и на „догматски“ начин, наш глас треба да је креативан, уметнички и снажан!

Другови, кућа је у пламену! Цео град се претвара у пепео. Цела се планета пљачка, разара, узима јој се разум. Људима са предрасудама се не можемо супротставити атомским бомбама и ратним бродовима, али су наша надареност, наша уметност и наша срца ту, са нама, спремни да се придруже у борби.

Надмудримо наше непријатеље, учинимо да им се свет смеје! Да ли сте их видели, те патетичне губитнике, пајаци – председнике корпорација? Да ли сте слушали те премијере и председнике, те слуге „тржишта“? Убедимо масе да се ради о тиранима, империјалистима и неоколонијалистима и да су сви њихови догматски проповедници ништа више него јадне, похлепне, отровне будале! Дискредитијмо их! Исмејмо их. Они пљачкају и убијају милионе људи. Па, макар за почетак, укажимо им „поштовање“ какво и заслужују.

Боримо се против пропаганде Запада, прво откривајући оне који се крију иза ње. Нека добије име и презиме. Претворимо ову револуцију у нешто креативно, весело, истинску забаву!

Андре Влтчек је филозоф и романописац, филмски стваралац и бави се истраживачким новинарством. Пратио је дешавања током ратова и сукоба у десетак земаља. Његове најновије књиге су „Откривање лажи Империи“ и „Борба против империјализма Запада“. Расправа са Ноамом Чомским: О тероризму Запада. Прекретница је његов политички роман који је праћен изузетно повољним критикама. Океанија – књига о империјализму Запада на простору Јужног Пацифика. Провокативна књига о Индонезији: „Индонезија – архипелаг страха“. Андре снима филмове за „teleSUR“ и „Press TV“. Након много година проведених у Латинској Америци и Океанији, Влтчек сада живи и ради у источној Азији и на Блиском Истоку

CounterPunch, 17.6.2015.
(Подвукла – Искра)

Превео AERIAL6

А. Пушкин, председник комитета Думе за односе са иностранством

Великом већином земаља Европе управљају проамеричке елите

Америка жели да изолује Русију, јер јој нису по вољи руска спољна политика и Путинова владавина. Путин јој није по вољи као председник, али како не може да га смени, с обзиром на ниво подршке и огромну популарност, покушава да изолује Русију, каже у интервјуу за Спутњик Алексеј Пушкин, председник Комитета Државне думе за односе са иностранством.

Током боравка у Београду Алексеј Пушкин, председник Комитета Државне думе за односе са иностранством, имао је прилике, између осталог, да се сретне и са Групом пријатељства са Русијом, која броји 127 посланика, што чини већину у српском Парламенту. То је јединствен Парламент у свету где већину посланика чине пријатељи Русије, истиче Пушкин.

Он се срео и са председником Србије Томиславом Николићем, премијером Александром Вучићем, државном секретарком Министарства спољних послова Роксандом Нинчић, а састао се и са руководством Скупштине Србије, са представницима Комитета за међународна питања, за Косово и Метохију.

— Морам да кажем да су разговори били веома присни по питању међународне и европске политике. То је добар показатељ да Русија и Србија остају веома блиски партнери, које не везују само историјске везе, већ и добри односи у данашњем тренутку, упркос проблемима са којима се сусрећемо и томе што је Србија као главни циљ поставила улазак у Европску унију, али и поред притисака западних земаља да Београд уведе санкције Русији. Ми смо осетили да тај корак Србија неће предузети и да ће односи са Русијом остати један од најважнијих приоритета спољне политике и дипломатије Србије. Управо ти односи специјалног партнерства, тачније блиског партнерства, потврђени су на свим нивоима.

Поред тога, током мог предавања на Универзитету Карић, које је изазвало велико интересовање, из публике сам добио питања и коментаре који су ме уверили да је јавно мњење Србије апсолутно на страни Русије, баш као што је и јавно мњење у Русији, и историјски и данас, на страни Србије.

Кад је реч о проблемима, познато је да су притисци западних земаља на Београд огромни. Ви сте говорили о томе поводом „Турског тока“, који је за нас јако важан, али постоји опасност да га задеси иста судбина као и „Јужни ток“. Грчка је, на пример, слаба карика, па зато Србија мора да ради на диверсификавању извора снабдевања гасом.

— Ја морам да нагласим да Русија није иницијатор одустајања од „Јужног тока“, иако се неки труде да прикажу управо тако. Русија се увек залагала за „Јужни ток“, све док директно нису блокирани сви напори да се то оствари. Формално гледано, сагласност није дала Бугарска, али то је чисто формално, јер Бугарска, према мом мишљењу, не ужива превелику самосталност, и одлуке се нису доносиле у Софији, већ у Бриселу. Не би ме изненадило да је та одлука донета на предлог САД, с обзиром на то да управо они покушавају да ускрате Русији велике пројекте, да ограниче међународне односе са Русијом.

Поред тога, Сједињене Америчке Државе су покушале да минирају и прославу Дана победе 9. маја у Москви, што им није пошло за руком, па је Обама само три дана након прославе послао државног секретара Џона Керија у Сочи, да се сретне са Путином и да положи венац погинулим борцима у Другом светском рату.

Да ли сте му поклонили Георгијевску ленту?

— Колико је мени познато, чак и ако му је неко дао, он је није ставио. Хоћу само да кажем да нису успели да поремете прославу Дана победе над фашизмом у Москви, али то не значи да САД неће у будућности наставити са покушајима да покваре спољнополитичке и спољно-економске односе Русије. Очекујем додатни притисак на потенцијалне учеснике у Турском току, али мислим да у овом пројекту имамо нешто другачију ситуацију, управо због тога што Турска није Бугарска. С једне стране, Турска је чланица НАТО-а, а с друге је позната по томе што веома систематично спроводи политику националних интереса и не зависи од одлука ЕУ. Брисел за Турску није ауторитет, за разлику од Бугарске. Упркос томе што Брисел већ дуже време нуди Турској чланство у ЕУ, у исто време јој га и не даје.

А шта ако јој га управо сада, и због тога — да?

— Не верујем у то. Мислим да се у Анкари осећа одређена доза умора од тога и зато ће спољни притисци на Турску бити мање успешни него у случају са Бугарском. Поред тога, ниједно турско руководство, а још мање ово на челу са председником Ердоганом, неће ускратити себи пројекат који ће му омогућити да постане најважнија транзитна држава за гас у Европи. Зашто би се било ко одрекао кокошке која носи златна јаја? Тим пре што алтернативни пројекти типа ТАНАП и ТАП нису довољни да обезбеде гас за европско тржиште у мери у којој је то неопходно.

Великом већином...

Русија, са друге стране, може да обезбеди све захтеве европског тржишта путем „Турског тока“, чији је проток 63 милијарде кубних метара гаса годишње.

Тренутно је најважније да се тај пројекат реализује и то на нивоу Русије и Турске. Када се пројекат спроведе на том нивоу, мислим да ће се многе европске земље заинтересовати да се спроведе у потпуности — да прође кроз Грчку, Аустрију, Мађарску, Словачку, али и низ других земаља. Ово је фактички исти пројекат као „Јужни ток“, мале су разлике у реализацији. Грчка је свакако заинтересована за учешће, имајући у виду да је за Грчку било који крупни међународни пројекат могућност да изађе из финансијске ситуације у којој се налази. Србија исто тако мора да заузме важно место у реализацији тог пројекта, додуше у другој фази. Тренутно је најважније да Турска не изађе из пројекта. „Турски ток“ је један од најперспективнијих пројеката, иако се у политици не дешава увек оно што би смо ми желели.

Био је перспективан и Јужни....

— „Јужни ток“ је свакако био перспективан, али понављам да је био стопиран од стране Европске уније и САД. „Турски ток“ ће такође бити мета западних притисака, али ипак су перспективе за реализацију далеко боље, управо због позиције и интереса Турске. Услови су бољи него при реализацији „Јужног тока“ и стога се надамо да ће пројекат бити реализован и да ће Србија постати једна од важних учесница.

Али ту постоји још један играч који није директно у вези са пројектом, али учествује. То је Америка која вуче konce, с једне стране желећи да прода свој гас једног дана кад буде спремна, а с друге, да политички изолира Русију и економски је уништи. У чему је проблем између двеју земаља?

— Сједињене Америчке Државе желе да изолирају Русију јер им пре свега није по вољи спољна политика Русије и није им по вољи ни владавина Путина, уопште није им по вољи Путин као председник Русије, али како нису у стању да га смене, с обзиром на садашњи ниво подршке коју има и на огромну популарност, оне су се концентрисале на то да нанесу максималну штету Русији на међународној сцени. Одатле и политика коју су назвали политиком ограничавања и изолације Русије. Оба термина, и изолација и ограничавање, потичу из Хладног рата, дакле с почетка педесетих година, уведени су у време Труманове администрације, и такође је индикативно да Америка не проналази нове термине за означавање своје политике, већ се враћа на терминологију Хладног рата, тако да је то хладни рат у обновљеном виду.

Његов најважнији део је покушај да се изолира Русија и да се лиши корисних контаката с другим државама. САД не успевају и неће успети да то ураде на глобалном нивоу, зато што наравно не могу да ограниче контакте Русије са Кином, Бразилом, Индијом, са Југоисточном Азијом, са арапским земљама, са Египтом, Латинском Америком. То је немогућ задатак, немогућа мисија. Мислим да трезвене главе, којих ипак још има у Вашингтону, мада њихов број вртоглаво опада, схватају да се Русија не може изоловати у међународном, глобалном контексту. Али сматрају да је то могуће на европском континенту. И отуда, прво, притисак на Европску унију да ни у ком случају не крене путем укидања санкција, а Обама је већ изјавио после састанка Г7, на неки начин, у име ЕУ да ће ЕУ продужити санкције, што само по себи показује колико је ЕУ зависна од САД. То је минимум — да ЕУ продужи санкције. САД су разрадиле са ЕУ могуће нове санкције које ће бити активирани у случају да, како кажу, не буде напретка у спровођењу споразума из Минска, тј. санкције потенцијално још могу бити проширене. САД блокирају такве крупне међународне пројекте који би неоспорно ојачали позиције Русије као што је „Јужни ток“. Односно, то је тежња да се Русија истисне из Европе и да се Русији супротстави јединствена проамеричка Европа. Ето који је смисао. А то се, наравно, не ради само због Украјине.

Чини се да није тако давно било време кад су Русија и Америка биле у добрим, партнерским односима. Шта се догодило?

— Наш политички сукоб са САД почео је доста давно, од тренутка кад је постало јасно да ми нећемо играти по америчким правилима игре, рекао бих да је 2007–2008. године минхенски говор Путина, који уместо да је исправно схваћен као неопходност да се узму у обзир интереси Русије и немогућност спровођења хегемонистичке политике коју спроводе САД, схваћен је потпуно друкчије, с љутњом, бесом, незадовољством, а након тога уследио је, као што знате, напад Грузије на Јужну Осетију. Резултат је био да је Русија осигурала безбедност Абхазије и Јужне Осетије. Имали смо кратки рат и Абхазија и Јужна Осетија одвојиле су се од Грузије.

Од тог тренутка, чини ми се, почело је удаљавање Русије и САД. Затим су биле две кризе, либијска и сиријска, које су показале да су наши приступи потпуно друкчији, да ми нећемо прихватити ту праксу и политику смене режима којима се баве САД, па и уз подршку радикалних, терористичких организација. Украјина је у том низу несугласица постала последња криза. Свакако, подршка државном преврату, односно „наранџаста револуција“ у нама суседној земљи која је изузетно важна за нашу безбедност, која је за

нас важна историјски, где живи велики број Руса, није могла да остане без реакције Русије. Резултат је био велика криза коју су, по мом мишљењу, изазвале Сједињене Државе упорним одбијањем да узму у обзир интересе Русије, ширењем НАТО-а до граница Русије, покушајима да укључе у НАТО Грузију и Украјину. Зато што је најзад преврат у Грузији био припрема за укључивање Украјине у НАТО, у томе је геополитички смисао тог преврата.

Природно, Русија је одговорила, знамо на који начин. Сједињеним Државама се то није допало, јер је по њиховом мишљењу требало да ми заузмемо пасиван став ишчекивања, док нас у потпуности не окруже државе Евроатлантске алијансе. Русија је сматрала, као што је Путин рекао у једном од својих говора, да су војници НАТО-а добри момци, али је боље да они долазе у госте код нас у Севастопољ него ми код њих.

Сада Сједињене Државе сматрају да им таква Русија није по вољи, окупљају своје снаге, своје савезнике, кренули су путем нових војних припрема, јачају војно-политички притисак на Русију како би она променила своју спољну политику и уклопила се у америчку глобалну стратегију. Мислим да таква политика неће донети успех Сједињеним Државама, јер већ многе земље, а не само Русија, не желе да се уклапају у америчку глобалну стратегију — Кина, Бразил, Иран, Египат. Значајан број великих држава, које играју одлучујућу улогу у својим регионима, не желе да се уклапају у америчку стратегију, тако да мислим да је таква политика осуђена на пропаст, али она може да скупо кошта и Европу и међународну безбедност. Таква политика је опасна.

Неодољиво се намеће питање који су инструменти притисака Америке на Европу. Зашто Европа пристаје да доноси одлуке које јој наносе огрому штету?

— Неоспорно. Европа има један веома озбиљан проблем. Великим бројем земаља Европе управљају *проамеричке елите*. Сједињене Државе су се потврдиле као главни центар силе и утицаја у Европи, посебно после распада Совјетског Савеза, и од тада оне спроводе доследну политику очувања тих елита на власти. Ту постоји читав низ метода деловања, почев од васпитавања политичких кадрова потребних Сједињеним Државама до тесних веза са круговима европских предузетника и великих америчких инвестиција у европску економију. То је читава стратегија. Када кажу да се, ако се Европа буде лоше понашала, ако не буде плаћала довољно новца у буџет НАТО-а, Сједињене Државе могу наљутити и отићи из Европе, то је упућено наивнима, мада с времена на време видим таква размишљања у европским медијима — то је потпуна глупост, јер Сједињене Државе никада неће отићи из Европе, то је темељ глобалне моћи

— ако изгубе Европу, они практично губе све.

Отуда и скандали у вези с прислушкивањем грађана Европе, а пре свега Немачке, као највеће европске земље. А информација о томе није код Ангеле Меркел изазвала чак ни потребу да ипак поново размотри, макар делимично, карактер односа Немачке са САД. Не, иако су били прислушкивани њени лични телефони и телефони свих који су могли бити прислушкивани на територији Немачке, то као да је означило још веће зближавање Немачке и САД. **То доказује да Европа није независна**, што изазива велико незадовољство европских грађана — америчка елита суочава се с противљењем одређених друштвених и политичких кругова. Видимо да им се у великој мери супротстављају у Француској, где десничарске партије, пре свега опозиција коју сада предводи Никола Саркози, веома критички оцењују оно што раде социјалисти на челу с Франсоа Оландом, између осталог, и када је о односима према Русији реч. У многим земљама постоји незадовољство због политике санкција према Русији — у Аустрији, Мађарској, Словачкој, Грчкој, на Кипру, у Италији, Шпанији...

Немачки бизнис је у опозицији Ангели Меркел, посебно онај који је озбиљно инвестирао у Русију. Робна размена Немачке и Русије, пре увођења санкција, премашивала је 100 милијарди долара, то је била нова економска реалност која је веома забрињавала САД, јер што су Русија и Немачка боље економски повезане, то је САД теже да контролишу Немачку. **Потребно је било да се Москва и Берлин заваде**. Тиме се они заправо тренутно баве, под изговором реаговања на кризу у Украјини.

Треба обратити пажњу на још једну ствар, када у медијима објављују информације које заправо одржавају ставове америчке елите, о томе да се у Украјини дешавају догађаји који представљају претњу безбедности Европе, то заиста није истина јер никакве претње за безбедност Велике Британије, Француске, Шпаније, Италије, Аустрије... Криза у Украјини не носи. То је, заправо, локална криза, чак није ни регионална, него локална криза! Она је повезана са државним превратом у Украјини и неспособношћу новог украјинског руководства да контролише сопствену територију, неспособношћу да убеди велику већину грађана који живе у одређеним регионима да је режим у Кијеву добар. Тешко их је убедити, јер је очигледно да је тај режим лош за Украјину.

И управо је у томе разлог за тренутну кризу. Другог разлога нема. И та криза се објективно не шири према Европи. **Никако Пољска не страда због кризе у Украјини, али зато страда због санкција које је увела Русији и руских противмера које ограничавају увоз пољопривредних и прехрамбених производа**

Великом већином...

из Европе на руско тржиште. А од саме украјинске кризе, која тренутно највише потреса исток Украјине, не страдају ни Финска, ни Шведска. То је измишљена, вештачка криза, створена како би се, под један, појачала дисциплина у Евроатлантском савезу, под два, да се удахне нова снага НАТО-у који је већ изгубио смисао свога постојања. Њен циљ је и да европске државе приближе америчкој глобалној политици и, понављам, да смањи утицај Русије која се, према мишљењу Американаца, Британаца и њихових савезника, не понаша како треба, односно не подржава аутоматски све што раде и предлажу САД. То је, понављам, вештачка криза коју Запад одржава како би постигао конкретне политичке циљеве.

Колико видим, сада су и Европа и САД закључиле да им велику опасност представља Спутњик. Чини се да ништа друго и не раде, сем што да покушавају да зауставе Спутњик. На пример у Србији Спутњик је једини руски медиј, а 90 одсто су западни медији, и никад се нико није питао шта овде тражи Дојче веле, Глас Америке, али кад је дошао Спутњик сви су почели да се боре да спасу народ од Спутњика. Тако је свуда у свету.

— Запад је јако дуго уживао информациони монопол. Никаквих антитеза западним медијима није било. Сви западни медији су у последње време заузимали идентични став. Осећај је као да постоји неки централни комитет у Бриселу који даје инструкције медијима шта да пишу. Када читаш енглеску или немачку штампу нема разлике у тачкама гледишта. О Русији и Украјини сви пишу идентично. У тим условима подривање информационог монопола и проамеричких медија изазвала је јако велику нервозу. Често можемо да чујемо да ЕУ хоће да започне борбу са руском информационом „пропагандом“, односно са Спутњиком, са каналом РТ и тако даље, иако Русија још увек није комплетирала информациону мрежу у Европи, већ су ово само први кораци и они су довољни да изазову овакву реакцију.

То показује да је Запад навикао на информациони монопол. Таквог монопола, на пример, нема у Кини. У другим деловима земље такође је слаб медијски монопол и они другачије гледају на одређене ствари, међутим, не желе да изгубе Европу. Чак и при толиком монополу, велики део европског јавног мњења не прати те стереотипе који су им наметнути. Према последњем истраживању „Пјур рисерч“ (америчка социолошка компанија у Немачкој), само 30 одсто Немаца сматра да је Русија кривац за дешавања на југоистоку Украјине, а осталих 70 одсто то не сматра.

Машинерија за третирање информације је огромна и постоји веома велико про-

тивљење тој пропаганди, наиме људи разумеју да постају објекат пропаганде. У последње време сам често боравио у Француској и давао сам изјаве за француски радио, за француску телевизију, и било ми је интересно да после погледам коментаре на француским друштвеним мрежама. Осамдесет одсто коментара било је заправо подршка Русији и осуда Запада за антируску политику коју спроводи.

Постоји раздор у јако великом делу јавног мњења и линије коју провлаче западни медији. Западне земље наравно знају за ту поделу и боје се ти који се тренутно тихо противе тој „универзалној“ истини, они могу да устану и постану објекат утицаја РТ и Спутњика и да постану плен руских медија о дешавањима у свету. За то и постоје одређени услови, што је и веома очигледно, јер када су, на пример, западни медији причали о трагедији која се догодила у Одеси и током које је погинуло више десетина људи, писали су веома безлично, као да су се они сами угушили или изгорели и нису наводили ко је кривац. Јасно је да западни медији пишу углавном неистину, чак и они најпрестижнији, као што је „Њујорк тајмс“ који је раније уживао славу најистинитије штампе, сад о дешавањима у Украјини пише примитивно игнорисање стварних дешавања у Украјини.

Део јавног мњења у Европи јасно разуме. Постоји опасност да се ти грађани заинтересују за нешто више о позицији Русије информишући се кроз руске медије односно кроз Спутњик и РТ и управо одатле произилазе покушаји САД и ЕУ да се супротставе с информационој инвазији Русије, а заправо то је реакција на губитак медијског монопола. Иако Запад говори да је толерантан и реалистичан то није тако. Апсолутно је нетолерантан и у супротности са идејом о западном виђењу медијске слободе. То је некада било, на Западу су постојале јаке комунистичке партије, постојали су јаки синдикати, и то је све било до епохе неолиберализма. То је било током педесетих, шездесетих и седамдесетих година прошлог века. Неолиберализам је унифицирао западни начин размишљања и сада мисле да ће то бити пољуљано. Руски медији управо то и раде, и зато се налазе у центру пажње.

Значи — много смо јаки?

— Волео бих у то да верујем, али у сваком случају то је одраз њихове несигурности. Они који вас нападају показују своју слабост и мислим да имамо ослонац у европском јавном мњењу, а то је и низ политичких партија и друштвених организација. Људи се тешко мире са медијском манипулацијом и ако неко сматра да европским јавним мњењем може да се манипулише до века — они греше.

Спутњик, 19.6.2015.
(Подвукла – Искра)

Ђорђе Крстић

НАТО СРБИЈА

Скупштина Србије НАТО војскама дозволила да се Србијом крећу као по својој територији

Војно неутралну Србију – која се иначе слаже око мало чега али је задивљујуће сагласна у противљењу уласку Србије у НАТО, који ју је бомбардовао, отео део земље а остатак озбиљно разорио пре само 16 година – посланици Скупштине Србије су овог уторка, без иједног гласа против и са само једним уздржаним, прогласили за НАТО територију, по којој ће НАТО војници газити под истим правилима под којима ступају територијом било које чланице НАТО. Усвојен је, наиме, а да то скоро нико није приметио а још мање приметио колики је то проблем, Закон о потврђивању Споразума између држава чланица Северноатлантског уговора и осталих држава учесница у Партнерству за мир о статусу њихових снага, са Додатним протоколом Споразума између држава чланица Северноатлантског уговора и осталих држава учесница у Партнерству за мир о статусу њихових снага и Наредним додатним протоколом Споразума између држава чланица Северноатлантског уговора и осталих држава учесница у Партнерству за мир о статусу њихових снага. Скраћено СОФА, од Status of Forces Agreement.

АНЕСТЕЗИРАЊЕ ЈАВНОСТИ „Тај споразум“, образложено је јавности да би се јавност заварала и анестезирала, „онемогућава пролаз стране војске кроз Србију без позива државе“. Као да је и пре овог СОФА закона тако нешто било могуће, па је сада то спречено. „Споразум“, каже се даље, „како је у образложењу наведено, обезбедиће несметано функционисање и подизање оперативних и функционалних способности Војске Србије заједничким ангажовањем са другим потписницима тог споразума у мултинационалним операцијама. Осим тога, тај споразум ће допринети и испуњењу међународних обавеза Србије према концепту оперативних способности у циљу припрема сопствених снага за активан допринос јачању европске спољне и безбедносне политике. Како је поручено током расправе о ратификацији тог споразума, без позива Војске Србије ниједна друга војска неће моћи да пролази кроз територију Србије, нити да користи ресурсе наше војске. ”Какав бедан медијски спин. Или, српски речено, брижљиво и подло замазивање оцију јавности како јавност не би приметила да **није реч о томе да се СОФА законом „онемогућава пролаз стране војске кроз Србију без позива државе“, већ се, напротив, баш њиме ствара основ да наша држава позове страну, али не било коју него баш неку од НАТО војски, на пример албанску, на нашу територију. И то под оружјем и пуном ратном спремом.**

НАТО ПРАВИЛА Речју, оно што им није успело за 78 дана бомбардовања, успело им је овог уторка. Али кренимо редом, да докажемо да је заиста онако како тврдимо да јесте.

Пре свега, да заиста јесте реч о позивници страном, уз то и агресорској војсци да згази (у) Србију, сведочи већ и преамбула споразума у којој се наводи да **„снаге једне државе учеснице овог споразума могу бити споразумно упућене и прихваћене на територији друге државе учеснице“**, тако да око тога нема никакве дилеме.

Даље. Да се Србија, усвајањем овог СОФА закона у Скупштини Србије и то по хитном поступку, убудуће има сматрати за НАТО територију, сведочи већ први члан Споразума између држава чланица Северноатлантског уговора и осталих држава учесница у Партнерству за мир о статусу њихових снага, који каже да ће **„све државе учеснице овог споразума примењивати одредбе Споразума између чланица Северноатлантског уговора о статусу њихових снага потписаног у Лондону 19. јуна 1951. у даљем тексту СОФА НАТО“** –и ево суштине, ево потврде наше тврдње о Србији као НАТО територији – **„као да су све државе учеснице овог споразума чланице СОФА НАТО.“** Каква правила важе за НАТО војске на територији држава чланица НАТО, дакле, од овог уторка важе и за Србију. Уз додатак да овај лондонски СОФА НАТО, којем смо се, дакле, такође придружили, наводи и нешто прецизније (и злокобније) да **„снаге једне од Страна могу бити споразумно упућене на службу на територију друге Стране“**, чиме се очигледно ствара правна основа и за трајно, јер нема никаквог временског ограничења, смештање НАТО армија у нашој земљи. Али о томе када се подсетимо ИПАП, Индивидуалног акционог плана партнерства Србије и НАТО, који је ступио на снагу у јануару ове године.

Тек, у свему овоме се – усталом, баш као и у читавом НАТО – добро зна ко је врховни господар. члан 5, став 2: „Овај споразум подлеже ратификацији, прихватању или одобрењу (то је оно што нам се управо догодило – прим. аут). **Инструменти ратификације, прихватања или одобрења биће депоновани у Влади Сједињених Америчких Држава која ће све државе потписнице обавестити о сваком таквом депоновању.**” Шта ће НАТО војницима бити дозвољено у Србији? По члану 3, они ће **„бити ослобођени примене пасошких и визних процедура и имиграциске контроле при уласку или напуштању територије Државе примаоца. Они ће такође бити ослобођени примене прописа Државе примаоца о евиденцији и контроли странаца“**; по члану 6, НАТО војници у Србији, на пример албански, или амерички, или немачки, или хрватски, **„могу поседовати и носити оружје под условом да су за то овлашћени на основу својих наређења“**, а Србија се заузврат – члан 8, став 1 – **„одриче свих одштетних захтева (...) за штету на имовини у њеном власништву и коју користи њен копнени, морнарички и ваздухопловни вид“** ако је та штета настала у вршењу службених дужности, и приде (члан 9 став 6) **„држава прималац ће у највећој мери удовољити захтевима припадника снага (НАТО државе) за коришћење посебних погодности за путовања и повластица по питању цена“**.

А као нарочита погодност, ако између Србије и НАТО у вези са неким од питања дође до спора, коначна инстанца за његово решавање је сам НАТО. члан 16: **„Спорови који се не могу решити директним преговорима проследиће се Северноатлантском савету.“** Све ово је, наравно, у најмању руку иритантно за сваког припадника народа који је изнедрио Милоша Обилића, цара Лазара, јунаке Колубарске

НАТО Србија...

битке или Солунског фронта, јер они ни са Турцима ни са Немцима или Аустроугарима нису потписивали СОФА споразуме. Али најпроблематичнији су чланови 7 и 8 овог СОФА споразума, јер они представљају и директно кршење уставног поретка Србије који – подсећамо – чланом 4 предвиђа да је „правни поредак јединствен“, да странци у Србији подлежу српским законима будући да им члан 17 Устава Србије признаје „сва права зајамчена Уставом и законом, изузев права која по Уставу и закону имају само држављани Републике Србије“, а да и не говоримо о томе да – члан 16 Устава Србије – „потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом“.

СОФА је, међутим, изнад Устава Србије. Јер наводи околности под којима ће закони страних, НАТО држава, на пример Албаније или Немачке или Велике Британије, у Србији имати предност над законима Србије.

Члан 7, став 1, подстав а) каже: „Војни надлежни органи Државе пошлџаоца (било која НАТО земља) имаће право да у Држави примаоцу (Србија) примењују сву кривичну и дисциплинску надлежност која им је дата у складу са законом Државе пошлџаоца, над свим особама које подлежу војном законодавству те земље.“ А „у случају истовремене јурисдикције (стране и наше државе у нашој држави, каже став 3) примењиваће се следећа правила: Војни надлежни органи Државе пошлџаоца имају примарно право на примену јурисдикције (...) по питању (...) преступа проистеклих из било каквог поступка или пропуста при обављању службених дужности“, и све у свему, члан 8 став 5 подстав г): „Против припадника снага или цивилне компоненте неће се водити никакав поступак за спровођење пресуде у Држави примаоцу, донете у предметима везаним за вршење његових службених дужности.“ Тако да нећемо имати никакво право да судимо било којем НАТО војнику који, рецимо, не дај боже, направи саобраћајну несрећу са смртним исходом, ако је ту несрећу начинио током извршавања својих наређења, на службеној дужности. Убиства НАТО војника на службеној дужности у Србији Србија неће смети да процесуира и казни.

С друге стране, у случајевима прекршаја ван службене дужности, Србија задржава своју јурисдикцију на својој територији, али, истовремено, ствара основу да се својег права одрекне. Што ће рећи да ће бити довољно да нас мало притисну да то учинимо, и учинићемо то по закону. члан 7, став 3 подстав ц): „Ако држава која има примарно право на примену јурисдикције одлучи да не примени јурисдикцију, о томе ће, што је пре могуће, обавестити надлежне органе друге државе. Надлежни органи државе која има примарно право имаће разумевања за захтев надлежних органа друге државе за одрицање од свог права у случајевима када та друга држава сматра такво одрицање веома важним.“

ИПАП БАЗА Овонедељно усвајање СОФА споразума с НАТО постаје утолико логичније, а и злокобније, присетимо ли се споменутог ИПАП аранжмана Србије и НАТО с којим смо ступили у ову годину. У ИПАП, том акционом плану наставка сарадње Србије и НАТО за који су нас уверавали да је „највиши облик сарадње с НАТО који не

подразумева чланство у тој организацији“, једна од предвиђених активности Србије јесте и „оснивање Центра за обуку Војске Србије Југ, који би био отворен за земље партнере у Партнерству за мир/НАТО“, при чему тај Центар ПЗМ, где ће боравити и НАТО војници, стоји у ИПАП, треба да постане функционалан до краја 2017. године. А сада потписани СОФА споразум поставио је и правну основу за ово, намеравано, формирање НАТО базе у Србији „до краја 2017. године“; када (ако) им све ово профункционише, наши војници у нашој бази у нашој земљи неће имати приступа објектима које буду користили НАТО партнери. члан 7, став 10 подстав а): „Као резултат споразума са Државом примаоцем, редовне војне јединице и формације снага имаће право да одржавају ред у свим војним базама, објектима или другим просторијама у којима су смештене. Војна полиција тих снага може предузимати одговарајуће мере како би осигурала одржавање реда и безбедности у таквим објектима.“ Узимајући у обзир да смо ове године ИПАП-ом – који нам је, подсећамо, увео и судске извршитеље и јавне бележнике и под чијим се окриљем одвија и процес приватизације у Србији – а сада и СОФА-ом – који је од Србије начинио НАТО територију – НАТО-у приближени и брже и ближе него икада до сада, очигледно је да се српска војна неутралност, све више и на мала врата, претвара у мртво слово на папиру.

Овај процес забрињава утолико више што нам је, подсећамо, Данијел Сервер, утицајни вашингтонски аналитичар и недавни домаћин српском премијеру Александру Вучићу у Вашингтону, предвидео да ћемо до 2020. године сви на Западном Балкану, укључујући и Србију, постати чланови НАТО, а и тадашњи немачки амбасадор у Београду Волфрам Мас је, 26. октобра 2010. на Конференцији „Србија, Западни Балкан и НАТО ка 2020. – лекције научене, лекције које тек треба научити“ организованој парламента НАТО одељења за јавну дипломатију из Брисела и Немачког Маршал фонда, говорећи о уласку Србије у НАТО, рекао „за мене ту није питање да ли треба постати чланица НАТО, већ када“. И све нам се ово, закључно са СОФА овог уторка, догађа без икакве реакције опозиције, чак и оног њеног патриотског дела који се (досад) није огласио ни саопштењем за јавност, а камоли покушајем да јавност покрене на анти-НАТО акцију против претварања Србије у НАТО територију.

Али такав нам је, ваљда, дух времена; уместо Обилића и колубарских јунака, данас имамо посланике у Скупштини Србије који нам земљу подају НАТО без иједног гласа против, и државне службенике попут Тање Мишчевић, шефице нашег тима за преговоре са ЕУ, која Србију описује као „државу која је била предмет употребе НАТО оперативних капацитета“... У сваком случају, када нам НАТО оперативни капацитети умарширају у Србију и то са нашом дозволом, за побуну против оваквог стања ствари биће прекасно. Ако међу нама, да се побуне, уопште више има Обилића, и Принципа, и свих других јунака којима смо се поносили док смо агресију још сматрали за агресију, а не за изванредну прилику да агресору своја врата отворимо широм, и да приде његовим захтевима „у највећој мери удовољимо“, већ сходно СОФА споразуму...

Печат, 11.7.2015.
(Подвукла – Искра)

Никола Врзић

ВАНУК (Војвођанска академија науке уметности и културе) и Ангела Меркел

Србија је дивна земља, пуна географских лепота и културно историјских бисера. Људи су добри и леви, од велике муке поприлично потиштени, али ни близу онолико колико би могли у односу на то какав експеримент трпе већ 25 година. Србија има сјајне спортисте и вредне раднике, али не и фабрике и предузећа где би ови могли да се остваре. Па ипак, кафићи су пуни, што значи да нам бар воље за дружење не недостаје. А, можда и оног „удри бригу на весеље“. Изврсне научнике и иноваторе...

Па зашто је онда Србија једна од најнесрећнијих земаља из које млади готово плембисцитарно хоће да оду, јер не виде никакву перспективу?

Лоша, ненародна ПОЛИТИКА!
Одговор је белодано јасан. Међународна, у виду притисака, али још више домаћа, мардерска. Нажалост, то није од јуче тако. Таква политика је била и пре 5. октобра и пре „експеримента“ који је започео пре 25 година, таква је била и пре комуниста и у Краљевини ништа није било боље. Континуитет те политике сеже дубоко у деветнаести век, све до времена после устанка, дакле до књаза Милоша и Мише „Сланог“.

Од ослобођења од Турака ми немамо ваљану државну управу која би штитила и неговала народне интересе. А од '45-те имамо систем који ради на разградњи духа овог народа. Тај систем је само више пута доживео своје мутације, до те мере да нема никакве везе са идеологијом под чијим плаштом је настао, али је суштински остао исти. Постоји изрека да Срби побеђују у ратовима а губе у миру (чини ми се да је Ћосић то рекао, а од силног понављања заживела је као народна умотворина), што ће рећи да бивамо поражени у сопственој држави. После рата наш дух се демобилише, не умемо да се боримо са непријатељем у себи. Зашто је тако, тешко је разумети, али усудићу се рећи да је опет проблем у политици.

„Политика је једна од најважнијих животних манифестација“ (ово није ни природно ни 'нормално' стање, али јесте страно-наметнута 'политизација' свих видова друштвеног живота – увезена стварност; Искра) а ми се, као народ, нисмо ни потрудили да се бавимо њоме (наравно, мислим на модерно доба, искључујем средњовековни период, кад смо итекако знали шта је наша политика). Ово делује

парадоксално, јер како се нисмо бавили дисциплином руковођења државом, кад смо успели да створимо своју самосталну и међународно признату државу. То је могуће зато што смо ми увозили готове политичке системе и установе (читај партије) и нисмо ни покушали да кроз политику изразимо себе, своје народно биће, свој хришћански дух и традицију.

„Лепа мис'о српства“ (како недавно измени стих добровољачке химне Мртви нисте владика Андреј) није успела да се делотворно оствари у политици. Ако ћемо искрено, слабо је то ко и покушавао. Један од ретких примера јесте Димитрије Љотић, зато владика није ни погрешно кад је у поменутом стиху уместо Збор отпевао српсто. Примери попут овог су били ретки (било их је и 90-тих година) и сви су били презрени, протерани на маргину јавног простора а њихови протагонисти прогањани и убијани. Нико нам није крив што више волимо сујету од саборности. А „ко неће брата за брата, имаће туђина, за господара.“ Зато смо ми под „невидљивом окупацијом“, стално нас „тренирају“ амбасадори и долазе нам страни државници да нам кроје капу, попут Ангеле Меркел. Али, још горе од тога је што је „дух самопорицања“ постао толико снажан да ми сами стварамо институције које за циљ имају народну и државну разградњу.

ВАНУК (Војвођанска академија науке уметности и културе), наравно није личност, то је мерна јединица духа отпадничтва у времену опадања. Сама скраћеница ове институције звучи ми као име неког лика из турске серије. а разлог њеног настанка јесте епигонско додворавање mitel Europi, по цену самопорицања и самопоништења. Зато сам ВАНУК-а и Ангелу ставио у контекст љубавног пара, као Омера и Мериму.

Ангела је дошла у Београд да тражи, између осталог, столицу за Косово у УН, односно наш пристанак на то, а ВАНУК је пут ка истој пројектоване Републике Војводине.

Прича са ВАНУК-ом је трагикомична: то је академија, која то заправо није. Ова „академија“ по свему личи на невладину организацију, са управним и надзорним одбором и директором. И слушајте сад ову научну авангарду: „Неће имати сталне академике“, рече некадашњи шеф фотокопир-машине Савеза студената Филозофског факултета у Новом Саду, тренутно на привременом раду у, тзв.

ВАНУК и Ангела...

Влади Војводине на месту секретара (министра) за науку. Значи, то ће бити привремено-повремени академици! „Тикава бундева“, што би рекли Сремци. Мислим да је фризерска Академија Пањковић много озбиљнија институција.

То је оно што је комично, али има ова институција и много мрачнију и опаснију страну. **Трагично је што се преко ВАНУКА конструкција војвођанског националног идентитета уобличава на државном нивоу.** Овај процес добија своју главу.

А, кад се створи нација, она има право на самоопредељење и ето нама, опет, Ангеле у Београду, да заврше уши недовољно понизним политичарима. Добро, можда ће неко други бити на њеном месту, али како се ствари убрзавају (очекујемо да би се ово могло догодити у следећем мандату), а она не силази са власти тако лако, ето ње да јој у загрљај падну „привремено-повремени“ ВАНУК-овци, са својим чедом – неовисном Војводином (кроатоцентрични културни модел биће загарантован).

Волео бих да претерујем, али **зашто се ствара институција која ће радити на афирмисању војвођанске посебности а притом се „гуши“ Матица српска** (не само као важна српска културна установа већ она која се највише бави српским идентитетом) **ако не да се створи основа, духовно – морална, за изградњу нове нације и државе** (потпуно самосталне или за почетак конфедералне). **Власт** преплашена претњама исламског тероризма, „мајданом“ и економским уништењем **не сме ни да помишља на стратегију одбране.** Међутим, ми као народ **морамо да схватимо да је баш то пут у пропаст.** Ако прихватимо резолутно мишљење да нама геноцидима не треба култура, то значи да нам не треба ни држава. А, кад немамо државе нема ко да штити наше интересе и постајемо најобичније робље у некаквим провизоријумима, који се називају „простори“, „региони“... **Морамо, бити свесни да је све што се тиче националног интереса важно!** И то не само због „државног разлога“ већ због наших живота. И ВАНУК и Ангела, и Косово и Телеком, и Сребреница и Матица, и породица и продаја земље странцима! **А да бисмо тога били свесни, морамо имати своју политику, јер управо је она народна самосвест.** Политика није супермаркет она је континуирана брига, а то и јесте – свесност, за народ и отаџбину. Само преумљеним схватањем политике, моћи ћемо да се одбранимо и опстанемо.

Српски културни клуб
11.7.2015.

Дејан Перишић
(Подвукла – Искра)

ИСТОРИЧАРИ ОБЈАШЊАВАЈУ НЕОБИЧАН ФЕНОМЕН: Британци против Срба вековима

Британска резолуција о Сребреници, у којој се Срби оптужују за геноцид над Бошњацима, само је логична последица политике Британаца према Србији која сеже у векове, сматрају историчари.

Они кажу да су империјалистички циљеви Велике Британије били увек у сукобу са интересима Србије.

– У првој половини 19. века Велика Британија је штитила интересе Турске на уштрб Србије. Они су и на Берлинском конгресу 1878. тражили да се Србија одрекне неких срезова на истоку Србије у корист Турака.

Када је 1903. извршен атентат на краљевски пар Обреновић, Британија је била прва земља која је са Србијом прекинула дипломатске односе, и то је трајало три године – каже за Курир академик Драгољуб Живојиновић. Британија је, подсећа, подржала анексију БиХ 1908, када су Аустроугари на силу припојили Босну, а против наших интереса су били и у балканским ратовима 1912. и 1913.

– Постоје подаци који показују да се Британија залагала за стварање велике Албаније у жељи да спречи Србију да изађе на море додаје он, док историчар Момо Павловић каже да су Британци, када је почео Први светски рат, притискали да се Србији одузму територије на северу како би рат био локализован.

– Британија је империјалистичка држава и њени интереси се никада нису поклапали са српским. Тако је било у Првом и Другом светском рату, али и након тога. Подржавали су сепаратистичке тенденције у СФРЈ, а подржавали и албанске терористе.

Историчар др Срђан Цветковић наводи да је Британска тајна служба велики новац уложила у преврат 27. марта 1941, који је увукао Краљевину Југославију у Други светски рат: – Британци су тражили отварање новог фронта како би умањили своје губитке, што је имало катастрофалне последице по наш народ.

У новој варијанти британске резолуције о Сребреници само су козметичке измене, суштина је иста – Србија се и даље оптужује за геноцид. Ублажен је део који се односио на сексуалне злочине, па сада пише да су их чинили сви у конфликту. Међутим, и даље је наглашено да постојање геноцида не сме да се негира.

Курир 2. 7. 2015.

Р. Кантар

НОВИ СВЕТ НАСЛЕЂЕНИХ ВЕЧНИХ ВРЕДНОСТИ

Све политичке идеологије које су врхунац свог ширења и утицаја достигле у 20. веку биле су идеолошка творевина Француске револуције и оваплотиле, некад и различито и са другачијим предзнаком дух Модерне.

(Ако су у питању и више идеологија, преваходно најдоминантнија је капиталистичка демократија. Истина је да се она ширила Европом углавном под утицајем Француске, али њено порекло је несумњиво Енглеска почетком 18. века. Одатле је углавном 'пресађена' утицајем, револуционарним радом и пропагандом разуђених тајних друштава. Први руководиоци Француске револуције били су њихови чланови. Ширење капиталистичке демократије на друге континенте, као и упоредно стварање Британске империје, дошло је непосредно из Енглеске. То узгредно каже и Марко Марковић кога аутор ниже наводи.)

Раслојавање капиталистичке демократије у више '(мало)грађанских идеологија' замагљује једноставнију и истинитију ширу слику света, оличеног данас у НСП; оставља утисак многополарности и вишеумља - којих стварно нема. НСП је далеко једноумнији, хијерархијскији, дисциплинованији, координиранији поредак; у његовој централни све државне и друштвене установе служе том јединственом циљу. То интуитивно закључује и сам писац кад касније каже: 'сви политички правци... воде у истом смеру... избор је заблуда'. То је тако видљиво и очигледно, али 'наивнији' утисак о раслојеној и вишеполарној демократији погодује и користи НСП у његовом последњем јуришу за преуређење планете. Добронамеран коментар - Искра).

Стварање "новог човека" (homo novus) задатак је свих грађанских идеологија. Управо је то једна од главних препознатљивих црта за њих. Главни непријатељ грађанских идеологија је духовна вертикала којој тежи човек, уништење његових духовних вредности и свођење на "срећног роба" материјализма коначни је циљ сада већ "глобалног грађанства".

"Добар грађанин је унутрашња свиња" – Фридрих Ниче

Грађанске идеологије своје корене вуку из Француске револуције, неке међу њима то са поносом истичу док друге не признају своје наслеђе. Како би се осврнули на тековине Француске револуције и најсажетијом дефиницијом одговорили на питање, могу ли се "правни, хуманистички и космополитски идеали" револуције одвојити од њене злочиначке праксе примењене у властитом дворишту, цитираћемо теозофа, историчара,

политиколога и књижевног критичара Др Марка С. Марковића: „Јер сви позитивни принципи које та револуција истиче служе само да покрију политичку извращеност коју је она посејала и народу наметнула. На Западу је то била највећа експлозија богоборства и гоњења хришћанства од Нерона до 19. века. По броју жртава, близу 700 000, Француска револуција је такође заузимала прво место, све до оне бољшевичке. За десет година њене крваве владавине побијено је више Француза него за хиљду година 'тираније' француских краљева, против којих су се револуционари борили. Револуционарни терор, који је у највећем броју случајева имао сатански вид, завршио се у Вандеји првим европским геноцидом над сопственим народом. Негација слободе, која ће на крају коштати живота и саме вође Француске револуције, отворила је пут тоталитарној тиранији 20. века. Чак и они који су у Француској револуцији досад видели колевку савремене демократије морали би најзад разумети да је тако извојевана слобода била прескупо плаћена и да се до ње могло доћи и путем реформи, као у англосаксонским земљама.“

"Човек без сећања" је једна од дефиниција доброг грађанина

Главне политичке теорије односно грађанске идеологије које вуку своје корене из Француске револуције су либерализам (десни и леви), комунизам (марксизам, социјализам и социјалдемократија) и фашизам (националсоцијализам). Све ове политичке теорије иако (површно) међусобно супротстављене савршено одговарају моделу "грађанског друштва" и модерној дефиницији света, наследника тековина Француске револуције. Све оне имају у свом концепту стварање homo novus-a (новог човека) и обожавање материјализма.

Либерализам кроз свој концепт схватања људске индивидуе као мере ствари поставља свог "новог човека" у положај, изнад религије, природе и заједнице. Изнад свега и ван свега а само као део замишљене скупине "грађанског друштва". Либерализам се бори за слободу, али не слободу "за нешто" већ слободу "од нечега". Иако је либерализам званично прокламовао своје идеале као «слободу, братство и једнакост», они су брутално гажени и презирани. Како су право на човека полагали капиталисти, приморавајући људе на практично робовласничке услове рада и самог живота, о никаквој слободи није могло бити речи. Њена супротност није нужност него принуда, која према томе постоји када је чинилац спречен да

Нови свет...

поступа по својој природи.

Како је либерализам изнад свега славио индивидуализам, који се постигао свим могућим средствима (макијавелизам) и заснивао на обезличавању човека, свођењу на просту обезличену јединку, а не на боголику непоновљиву личност, ни о братству није могло бити речи. На крају крајева, како се једнакост појединачних мерила финансијском моћи дотичних, у капиталистичком друштву није било места ни привидној једнакости. Обележје либерализма је индивидуа ослобођена сваког облика заједништва, сваке "припадности".

Комунизам пак свог "новог човека" посматра као део бескласног, бездржавног друштва које се заснива на заједничким власништвом над средствима за производњу. Комунизам разбија заједницу кроз наметнуту борбу класа. Као и остале грађанске идеологије идеолози комунизма почињу са "избрисаном таблом" – "tabula rasa". За њихове нацрте, пројекте и конструкције, потребан је очишћен терен. Све што је живо им смета, све органске и природне целине треба да буду уништене или бар разбијене. Пре свега породица. Међу седам "буржоаских вредности" које су Маркс и Енгелс нападали у "Манифесту Комунистичке партије" (1848) налазила се и породица, човек може једино ући у њихове комбинације као појединац, јединка, број.

Архитектура снова захтева празан простор. Интернационалистички карактер "Комунистичког манифеста" био је јасно наглашен: "Радници немају отаџбине", "Пролетери свих земаља уједините се" као и обећање да ће бити избрисано свако национално обележје. Скоро век и по касније совјетски режим је изабрао да првенствено нападне религију, личност, друштвену хијерархију и породицу. После Француске револуције која је однела око 700.000 жртава долази сестринска бољшевиистичка која односи по неким проценама око 9 милиона живота.

Фашизам по многим теоретичарима је друштвено радикални покрет који вуче своје корене из јакобинаца Француске револуције. Као такав претендује на сопствено тумачење духа Модерне и ако се истовремено обраћао идејама традиционалног друштва, у таквом случају он је проузроковао стремљење конзервативаца да стану на чело револуције уместо да јој пружају отпор. Он свог "новог човека" ставља у заједницу материјализма изузетог од религије коју замењује са идејом "крви и тла" (Немачка) и "апсолутне државе" (Италија).

Фашизам као идеологија поставио је државу на пиједестал божанства, што се коси са основним идеалом Хришћанства а то је Христоцентричност. Држава треба да има тео-

дулску мисију, а она сама није предмет никаквог обожавања, она је плод делања колективног организма једног народа. Такође, интересантан је покушај "фабриковања" Ничеовог "Надчовека" у национал-социјализму. Као да је предосетио Фридрих Ниче је прорекао будућност рекавши "Доћи ће време када ће мене повезивати са великим злом које ће доћи", ово је написао 1888 године. Фашизам је настао после других политичких теорија и нестао пре њих; "оборен" је при полету не дочекавши природни распад или старост као друге две политичке теорије.

Човек данас, има "право избора", дакле, да се определи за неку од понуђених грађанских идеологија или неку од њихових подврста, (наравно привидно, јер сви политички правци који су на располагању воде у истом смеру). Свака привидна могућност избора само "анестезира" његову свест о слободном избору и тако он дели судбину куване жабе са задовољним осмохом на лицу. Сваки избор је заблуда о избору.

Долазимо до закључка да је потребна нова политичка дефиниција као алтернатива постојећем "глобалном грађанском друштву" и његовим политичким теоријама. Нова-стара политичка теорија која своје идеале неће црпети из наслеђа Француске револуције већ из чисте Традиције. Потребно је увести ред у овом свету диктираног хаоса и спасити шта се спасити може. Алтернативу постојећој владавини "глобалног грађанства" можемо остварити у преиспитивању и издвајању одређених применљивих решења из постојећих политичких теорија и сачувати неке маргиналне елементе који су по правилу неостварени и остали на периферији или у сенци. Дакле, најбоље из свих политичких теорија а опет прихватљиво и применљиво, најбоље од, али ни једна од њих.

Нова политичка теорија која се можда већ развија а чији ћемо сведоци рађања вероватно бити, може донети алтернативу "глобалном грађанству", заштитити Традицију и отворити могућност истинског избора. Традиција у пост-модерној ери, традиционализам прилагођен изазову времена, савремен али не и модеран. Савремен али чврсто укореван. У једној речи "Традиционал-футуризам", Традиција за будућност. После пропасти прве политичке теорије либерализма који је изгубио сврху постојања, комунизма који се распао и фашизма који је нестао "насилном смрћу" време је за коначни повратак Традицији. Повратак у овом случају није исто што и враћање у прошлост већ тежња ка вечности, јер као што каже руски филозоф и геополитичар Александар Дугин "Ми се не боримо за прошлост која је прошла, већ за вечност која се огледа у традиционалном друштву."

Србија

Павловић Никола

Зна ли ико шта у Србији није за продају?

ПРОДАЈА ЈЕСТЕ У ИНТЕРЕСУ СТРАНИХ ДРЖАВА – НЕ СРБИЈЕ

У јавности Србије дуже време присутно је питање продаје Телекома Србија. Оно има стварни и симболички значај. Стварни – јер се ради о једном од највреднијих и најпрофитабилнијих предузећа у Србији и на Балкану, а симболички јер однос власти према судбини Телекома открива однос према читавом јавном сектору, па и према вредностима уопште.

Влада је јасно опредељена за продају Телекома. Једини услов о коме говори је – да постигне «добру цену». Која је то «добра цена» није јасно. Председник Републике Томислав Николић каже да не би волео да се Телеком прода чиме показује свест о већинском расположењу грађана и стручњака који су против продаје. Међутим, у истој реченици Председник изражава и сумњу у своју «мисао» и указује да је потребна «објективна анализа» «квалитетне одиторске куће». Чије? Дакле и његов став зависи само од цене. Да ли Телеком уопште треба да се продаје, или не ни за њега није спорно. Према медијима, он је, пре пар дана, изјавио:

«Лично бих волео да не продамо Телеком, али увек (стварно?) постоје разлози који могу да разубере (кога?) да та мисао (чија?), без објективне анализе, није исправна, зато ће бити ангажована квалитетна одиторска кућа» (за кога?).

Пред јавношћу се отвора питање: Да ли је власт спремна да (рас)прода све што Србија поседује ако може добити новац, поглавља, магични датум, «стратешког партнера», атест «реформатора»? Или другачије – постоји ли било шта вредно у Србији што власт не би продала ни за какву цену? На пример, због независности, суверенитета и интегритета, због дигнитета, самосталности, одбране, безбедности, поштовања Устава? Постоји ли црвена линија, листа онога што неће продати за било коју цену, што једноставно није за продају, трампу или «дил»?

Београдски форум за свет равноправних као независно, нестраначко и непрофитно удружење грађана придружује се јавним апелима грађана, удружења и независних стручњака из Србије да српске власти не продају Телеком већ да учине све што је у њиховој одговорности, да се та моћна фирма која је и стратешки ослонац привредног развоја земље, даље развија и јача у технолошком, организационом и профитабилном смислу. Ево наших разлога, који нису само наши:

Телеком је једна од најбољих и најпрофитабилнијих фирми у власништву Србије

коју су развијали, којом и данас управљају, домаћи стручњаци и која обезбеђује значајне приходе буџета Србије. Телеком је ојачан куповином Телекома Републике Српске и Телекома Црне Горе што јача улогу Србије у регионалном саобраћају и развоју. Није упутно да државно руководство прихвата здраво за готово да су стране одиторске куће објективне, а страни власници и страни стручњаци боља и већа гаранција за напредак Телекома, него домаћи;

Телеком једо данашњих дана остао изузетно значајан фактор развоја домаће науке, технике, индустрије и кадрова који заједно, поред осталог, баштине и достигнућа српског и светског генија Николе Тесле. Такву улогу треба да има и у будуће, али као део јавног сектора Србије, а не било које стране државе чији привредни и други интереси нису идентични са интересима Србије;

Поред привредног и фискалног, Телеком има велики значај и за безбедност земље. Продаја таквог система странцима, па чак и његовог дела, значила би потцењивање и неразумевање ризика после продаје за шире државне интересе и заштиту важних људских права грађана;

Очување и развој јавног сектора привреде битан је услов демократског, социјалног и културног развоја друштва. **Да није тако не би владе земаља најстаријих европских демократија чувале и развијале сопствене јавне секторе, посебно секторе телекомуникација.**

Непокривене расходе буџета треба смањивати ликвидирањем партократије, а не ликвидирањем јавног сектора привреде! Није искрено, нити одговорно тврдити да би се новац од продаје јавног сектора инвестирао у друге секторе. **Зашто би Србија селила капитал из Телекома као доказано најпродуктивнијег и најперспективнијег система у неке друге секторе?**

Нико не спори начелни захтев да пословање Телекома буде још профитабилније, организација рационалнија а модернизација бржа, али то нису разлози за продају туђој државној компанији, страни држави, већ разлог више да се Телеком задржи у власништву Србије уз предузимање одговарајућих мера?

Апсолутна приватизација је апсурд. То није начин да се исказује лојалност, предвидивост ни према ЕУ, ни Немачкој (уочи посете Ангеле Меркел), ни ММФ-у, ни НАТО-у (упркос

Продаја јесте...

обавези потписаној ИПАП-ом). Да ли Влада има икакве црвене линије шта у Србији није на продају без обзира на цену, или сматра да је то излишно, да је тржиште једини регулатор и гарант напретка? Ако би се приватизацији и даље прилазило као догми, ако би се приватизовало све што у било којој области економије и надградње постоји у Србији – ко би нас и на који начин заштитио од приватизације националног и духовног идентитета, од приватизације људи, њихових личних живота, индивидуалности и слободе?!

Често чујемо – што обећамо то изврши-мо. Предвидиви смо! Ко ме – комесарима и генералним секретарима ЕУ, НАТО, мисијама ММФ? А народу, грађанима, домаћој стручној памети?! Или су сви они битни само када гласају? Уместо грађане, Влада више слуша стране саветнике попут Тони Блера, или Гузенбауера и тзв. цивилни сектор који финансирају страни центри моћи, него своје грађане и српске стручњаке! А облици непосредне демократије, као што је референдум, на пример?

Замишљена ликвидација јавног сектора Србије није приватизација, већ подржављење. Продаја страном државном сектору – није приватизација. Јесте у државном интересу, али страних држава, не Србије!

Ако власт, како најављује, распрода све преостало – Телеком, ЕПС, ПКБ, Дунав осигурање, фабрике оружја и војне технике, руднике, шуме, бање, пољопривредно земљиште, посебно, ако под видом приватизације, српску јавну (државну) привреду, преда у руке страним државним или мултинационалним корпорацијама поставља се питање – чиме ће Србија, њене институције и грађани управљати, којим полугама ће чувати суверенитет, посебно економски, територијални интегритет и независност? Продаћемо или ликвидирати и «Радио Србију». Оставићемо страним државним медијима као што су, на пример, ББЦ, Глас Америке, Дојче Веле да и даље шире «истину» о Србији, о Косову и Метохији, о Републици Српској, људским правима. И тако су се показали и даље се показују добронаклоним, пријатељским и објективним према Србији и српском народу!

Или су за српску власт свепоменуто превазиђене категорије из старог вредносног система? Откуда нам онда модрице по лицу и цеваницама, откуда несвестица и несаница, ко нам и одакле ових дана шаље злослута писмена? Пријатељи, хуманисти, избавитељи!?

БЕОГРАДСКИ ФОРУМ ЗА СВЕТ РАВНОПРАВНИХ
Живадин Јовановић

(Подвукла – Искра)

СИЕМ, 6.7.2015

Крај мира у Европи

Оцена пољског министра Томаша Шемоњака на великим НАТО маневрима за "одвраћање од Русије", на истоку Старог континента: Завршетак мирног периода после Хладног рата

ПОСЛЕ више десетина година, мирни период после Хладног рата сада је завршен.

Пољски министар одбране Томаш Шемоњак изнео је ову процену на великим НАТО маневрима који су управо у току на западу његове земље. Раме уз раме са генералним секретаром НАТО Јенсом Столтенбергом, пољски министар одбране пратио је војну вежбу западних снага за брзо реаговање, које представљају највеће јачање Алијансе од завршетка Хладног рата.

– Мир је угрожен због све већег броја криза које избијају по Европи... Није реч само о украјинској и руској кризи, већ и о Исламској држави и бројним недаћама у северној Африци – прецизирао је пољски министар.

Он сматра да Европа мора да учини више да би се одбранила:

– Мислим да је за све нас задатак да убедимо јавност да учини више, пре него што буде прекасно – нагласио је он.

После најгорег захлађења у односима Русије и Запада од колапса Совјетског Савеза, због кризе у Украјини, генерални секретар НАТО Столтенберг је истакао на маневрима у Пољској да Алијанса ради на највећем јачању снага колективне безбедности од краја Хладног рата. Он сматра да је то неопходно, посебно после објаве Москве да јача свој нуклеарни арсенал.

Русија је, с друге стране, најаву о јачању свог атомског оружја образложила као одговор на америчке планове да распореди тешко наоружање на територији источноевропских савезника. Москва то доживљава као претњу својим границама.

Расправа о распоређивању оружја на источноевропском тлу очекује се следеће недеље на састанку министара одбране НАТО у Бриселу. Столтенберг, потом, очекује и дефинитивну одлуку. Пољска се, истакао је министар Шемоњак, нада да ће та одлука бити позитивна.

ЈАЧАЊЕ ИСТОЧНОГ КРИЛА НАТО

Око 2.100 војника из Белгије, Чешке, Немачке, Мађарске, Литваније, Холандије, Норвешке, Пољске и САД учествује у великим маневрима у Пољској. Вежба је усмерена на тестирање снага Алијансе за брзо реаговање, о чијем формирању одлука донета на самиту НАТО у Велсу септембра 2014. године. Циљ је јачање источног крила НАТО против Русије.

Новости, 20.6.2015.

Д. Савић

НЕОБЈАВЉЕНО СВЕДОЧАНСТВО О САМОУБИСТВУ БРАНКА ЋОПИЋА

Ово сведочанство добили смо посредством пријатеља из Србије, а накнадно и сагласност писца да га Искра прва објави. Том приликом пријатељ нам је доставио и следећу краћу белешку о аутору, новинару у пензији **Момчилу-Моци Срећковићу** (свом дугогодишњем познанику и другу). Из текста се види да су Бранко и Богданка Ћопић не само готово 'усвојили' млађег Срећковића, већ су му заједно са брачним паром Бранком и Млађом Веселиновић (познатим глумцима) били велики добротвори, јер је у свом бављењу у Београду обитавао код њих. Оба пара су му својим везама и утицајем крчили пут и усмерили га да постане новинар. Срећковић живи у селу Забрежју код Обреновца и данас уређује једине сељачи лист у Србији „Забрежке новине“, чији је власник. Новинарски занат учио је од најбољих новинара, а професор српског језика била му је Десанка Максимовић. Радио је у Борби, Политици Експрес и радио Београду. Са пок. Душком Радовићем и другим глумцима био је један од оснивача „Студио Б“ одакле је избачен. Никада није био члан СКЈ, нити данас припадник иједне политичке странке. Због пријатељства са Ћопићем био је прогањан и ислеђиван од комуниста.

* * *

14. јула 1964. године упознао сам легендарног Бранка Ћопића и постали прави пријатељи, а а можда и више од тога. Бранко и његова супруга Богданка били су ми велики ослонац, доста често сам био у њиховој кући, доста ручкова са њима обедовао, доста пута родитељски саветовали и о мени бринули.

Бранко ми се стално обраћао са МОЈ ЈАРАНЕ. Био сам млад али сам у његовим очима често видео по коју сузу, желео сам да му помогнем, али како.

Почетком септембра уписао сам Металоперађивачку школу и Средњу новинарску школу у исто време. Бранко ми је помогао да упишем новинарску школу јер је познавао предаваче и школску управу. Два пута недељно сам био на ручку код Бранка и Богданке а два дана код Бранке и Млађе Веселиновић, остале дане сам обитавао код тетке Олге у насељу Булбудар.

Често смо седели у његовој радној соби и Бранко би ми прича о себи:

– Завршио сам Учитељску школу у Карловцу, е мој јаране први пут сам дошао у Београд почетком јесени 1935. године, требао је да ме сачека пријатељ, будући сликар Милош Бајић. Десио се неспоразум, па сам прву ноћ у престоници провео испод савског моста. Одмах сам уписао Филозофски факултет, мој јаране много сам се плашио Београда, да не залутам.

– Беше то веома тешко, тек сам закорачио у 21. годину. Да не бих залутао у Београду ја сам био приморан да пишем и тако маја 1936. године у "Политици" ми објавише прву причу.

– А 1938. године објавише ми прву збирку "Под Грмечом", а већ 1939. године добијам

награду "Милан Ракић" а знаш ли ти јаране да сам тада добио прву хиљадарку у животу, знаш ли ти колико је то било пара био сам богатији од цара.

– Е мој јаране убрзо ме позваше да будем члан Крајишког пролетерског батаљона, и поче рат. Тако беше мој јаране, 1942. године на Чемерици гине мој брат Рајко, а 1943. године под Грмечом ми гине и сестра Смиљка, имала је двадесет и једну годину.

– По окончању рата 1945. године поставише ме за главног уредника дечијег часописа "Пионир".

– Е сад мој јаране, време је да законимо и сутра наставимо где смо данас стали.

ПОСЕТА ДОБРОТВОРА МОМ ЗАБРЕЖЈУ

Трећи дан Ускрса 1966. године позвао сам моје добротворе Бранку, Млађу, Бранка и Богданку да дођу на преславу. И тако и би. Новим пежоом 404 стигоше Бранка, Млађа, и Бранко и Богданка.

Мој отац и мајка спремише печено прасе, мало пића и доста страха да нешто не буде по вољи гостима.

А гости шерети, пуни прича и шале. Мој отац седи између Млађе и Бранка па заденуше причу о младости; прво мој отац прича па се сви смеју, дође ред на Бранка, па овај поче:

– Е мој брате, на Видовдан 1951. године оженим се ја Боданком – Цицом, и кад смо после венчања дошли кући, ја јој кажем: Најбоље би било да ти неко време спаваш у стану док се ја полако навикнем на брак. И тако и би. По читав боговетни дан били смо заједно, али је свако спавао у свом стану. После шест месеци ипак сам се привикао.

– Своју животну сапутницу Богданку – Цицу Илић потоњег педијатра, упознао сам крајем децембра 1945. године у Београду а венчали смо се пет година касније. Последњу деценију живота провели су у згради преко пута "Београђанке" (улица Краља Милана 23) четврти спрат.

У истој згради само спрат више живела је Десанка Максимовић која ме је веома симпатисала јер је као млада професорка предавала матерњи језик.

Бранка се окрете мом оцу и рече, чекај бре да нам Бранко исприча о његовој шут карти.

– Е мој брате, ишћерали ме, искључили из Савеза комуниста 1960. године, па му отац рече:

– Па да частиш, више нећеш плаћати чланарину. Наста смех а Бранко поче поче нову причу.

– Мене су почели да да прогањају од 1950. године када сам написао "Јеретичку причу", прву сатиру о бирократији, властољубљу и привилегијама преставника нове власти. Тито је на конгресу АФЖ у Загребу беско рекао за мене: Он лаже, он је изнео неистину!

Необјављено сведочанство...

На то Тити без пардона одговори моја мајка Стоја: "Мој Бранко никад не лаже".

– А ја брате на вратима свог стана сам зале-пио исечак из новина у ком су пренете Титове речи да Ћопића ипак неће хапсити. Тако сам се бранио. Ако дођу да ме воде у бајбук, кад прочитају текст на вратима неће имати храбрости ни да зазвоне.

Било је још доста смешних прича и око 16 сати моји гости одлазе за Београд.

ЗАДЊИ СУСРЕТ СА БРАНКОМ ЋОПИЋЕМ

Био је понедељак 26. март 1984. године, био сам на радном месту, око 14 часова телефо-ном ме позива Бранко да дођем код њега да ми нешто важно прича.

Сео сам у аутобус и пре 16 часова био сам у Београду. Отишао сам до Бранковог стана где је била сама Богданка, питао сам где је Бранко и рекао да ме је звао да дођем. На то ми је она рекла да је Бранко био пре подне код лекара и да је у депресији, питао сам па где је сад Бранко, на шта ми је одговорила да је доле у парку.

Брзо сам отрчао до парка где је на клупи седео Бранко заглаван у крошњу дрвета. Сео сам поред њега, он се трже и рече – стигао си мој јаране.

– Тужан сам ти мој јаране, добио сам нови позив за саслушање, оће да ми гуле кожу, недам се, неће они више да ми живот загорчавају, мој јаране, ја затварам свој дућан а теби остављам кључеве да их бациш у Саву.

– Знаш неки старац скочио у Саву, али га пронашли спасиоци. Није то у реду, човек се поздравио са животом, а ови га враћају назад. Ако се то догоди мени, не брини мој јаране, ја нећу попут старца у муљ да се заваљам, па да ме траже и извуку, ја ћу на бетон и сви ћете ме наћи.

– Јаране мој доста сам седео у парку, хајде да прошетамо.

Лагано корачамо према Теразијама, Бранко отвори душу па прича:

– Јаране мој нешто ми се неда, чини ми се да полако задњих три године затварам дућан!

– Напишем по нешто, неку краћу сатирич-ну ствар, али то нередовно и несистематично...

– Знаш никада нисам бележио грађу за мемоаре, успомене, нисам водио дневник. Нисам јаране имао навику таквог писања, а немам потребу за тим. Већ ће ми то неко приписати!

– Знаш јаране ово теби поверавам из мог огромног опуса најдражи су ми "Доживљаји мачка тоше". Уопште проза је мој домен, мој руд-ник. Поезију сам почео писати у рату: мало по задатку, мало из жеље да помогнем својим дру-говима партизанима. Ја сам личанин и немам баш уво за поезију. Зато сам вероватно кренуо наопа-ко, а не као остали свет. Најпре сам почео да пишем прозу. Прву приповетку објавила ми је 8. маја 1936. године "Политика".

А моја животна дела су запамти јаране, "Башта слезове боје", "Николетина Бурсаћ" и "Осма офанзива".

СТИГОСМО ДИ ХОТЕЛА "МОСКВА", ТУ У БАШТИ ПОПИЛИ СМО СОК "КОКТУ". МАЛО ОДМОРИЛИ НОГЕ, А

Бранко прича ли прича.

– Јаране мој, давно је иза мене остало детињство, покисло и тужно, пуно украдених и недосањаних бајки... Текле су године а на моје наивне слике људи и догађаја стала је да се навлачи студен и магла...

– Упали су туђински вуци и плануло је рођено село.

– Идемо јаране још мало да прошетамо, спустили смо се улицом према "Зеленом венцу" према улици Бранка Радичевића. Бранко прича:

– Е мој јаране, све моје приче су споменик народу који уме да плуцка на смрт у брк, да дивани са ђаволом очи у очи. Доживео сам да поред ватре у огњишту, у брвници под планином, снују људи очију и отворених и затворених. Човек је и иначе таковог предива плетен.

Прича Бранко ко навијен, нисам стигао све да запамтим. Лагано корачамо пред нама се види савски мост.

– Знаш јаране мој да сам прву ноћ у Београду преспавао пре пола века, крајем јесени 1935. године баш испод овог моста, ОН ЈЕ МОЈА СУДБИНА.

Успорио сам корак мислећи да је време да се вратимо назад, јер је било 19 сати Бранко ме упита:

– Шта је јаране да се ниси уморио, хајде још који корак.

Стигли смо до оног дела моста где испод пролазе трамвајске шине, ту је била трамвајска станица.

– Погледај јаране на оној каменој клупи сам прву ноћ преспавао у Београду.

УХВАТИО СЕ РУКАМА ЗА ОГРАДУ МОСТА И СТРОГЛАВИО СЕ НА ТРАМВАЈСКЕ ШИНЕ.

Био је то страховит шок, низ степенице отрчао сам до места где је Бранко лежао, није давао знаке живота, глава му је била крвава а очи широм отворене. Убрзо су стигли полицајци и хитна помоћ, Бранка су одвезли.

Полиција је тражила сведоке међу при-сутним грађанима, ја сам се јавио и колима су ме одвезли у полицијску станицу. Дао сам изјаву како је било, питали су ме да га нисам ја гурнуо и зашто га нисам спречио да не скочи са моста.

У станици полиције стигла је и Бранкова супруга Богданка-Џица, пољубила ме је и у рука-ма је држала Бранково опроштајно писмо које је она накнадно пронашла. Иследници су прочита-ли опроштајно писмо и рекли су нам да смо сло-бодни. Било је касно око 22 часа и кренуо кући.

Бранково својеручно опроштајно писмо супруги Богданки-Џици:

"Бранко Ћопић сам је крив за своју смрт. Вадили су га из гована многи добри другови па није помогло. Био је ту Хектор, амбасадор Мексика, сада је у Турској, И Селим Нумић и Ратко Новаковић, и Џица, Бог је убио дабогда! И његови бројни читаоци, али ништа није помогло. Помозите јој да преживи ову моју бруку и срамо-ту ако је икако могуће. Збогом лијепи и страшни животе!"

28. марта 1984. године Бранко Ћопић је кремиран у Београду. 1995. године је умрла и Богданка-Џица.

Тако се завршило једно искрено прија-тељство. (Крај на стр. 28/2)

ЕВРОПА У СНУ И НА ЈАВИ

За или против Европе? На лоше постављено питање не може се дати добар одговор. Која, каква Европа, када, како, зашто, под којим условима? Један појам, а много нескладних и противречних значења. Е.З, са седиштем у Бриселу, има везе са извесном идејом нашег континента колико Ф.К. Црвена звезда са астрономијом. Јао оном ко од бирократа и банкарских ајкула очекује усрећење... Еуроскептици су посматрачи оштрог вида и проицљиве памети, отпорни према илузијама; будни стражари на разделној црти између јевтиних сањарија и тврде стварности.

Заједница се прејела, не може да свари ни оно што је прогутала, Грчка јој се као грки залогај испречила у грлу, а ми јој се колено-приклоно нудимо, па смо и будућност и прошлост унели у њену залагаонницу. Само нас још да прими, па после. четири катанца нека удари на врата: будући последњи, и мали, служићемо јој као запушач, да више нико не привири! Ако ћемо право, припадамо јој и по географском кључу, по сили тектонских потреса, они су нас гурнули мало више на запад, истргли нас из чељусту малоазијског змаја. Од три континентална пипка спуштена у Средоземно море, ми смо јој најдаље од очију и од срца, а умишљамо да је наше полуострво равноправно са Апенинским и Пиринејским.

Ми поштујемо и волимо европски Запад, нападали смо се и опијали на његовим кладенцима, настојали да његов цивилизацијски код пресадимо на наше тло, и понекад држимо више до европске баштине од њега самог. А опет, на другој страни, наша су искуства са њиме мучна и невесела. С тог су нам простора долазили драгоцени узорци духовног самоизграђивања, али и бахато неразумевање, са насртајима на голи опстанак.

Само у Двадесетом веку са те су нас стране, у више наврата, бомбама тукли у главу: Германи као непријатељи, Англоамериканци чисто пријатељски, и, на крају, сама Европа, онако, по инерцији, за туђе бабе здравље. Изложени зрачењу слободарских замисли овамо, а онамо на удару поробљивачких тежњи и оружаних похода, није чудо што је у нашим главама дошло до пометње, па говорећи једно, мислимо и нешто сасвим супротно, а притом смо, у оба случаја, подједнако искрени и истинити. Како да останемо у једној памети кад нам се ставља на знање да у друштво изабраних можемо ући једино похарани и окрњени, по цену „нормализовања односа“ са колевком нашег историјског постојања? Тај губитак треба да буде залога фантастичног добитка, то је жртва без које нас, овако слабе и осиромашене, другска патрона неће удостојити свог милостивог погледа.

Тако изгледа структурални оквир наше кандидатуре за улазак у овоземаљски рај. Ко има три чисте да се одрекне среће? Та Европа је била, и остаје, мера напретка, лозинка за улаз у модерну епоху, светлост на крају тунела, све што наша

руководећа елита успева да сагледа и предложи. Е.З. или смрт! Без алтернативе. Овако суров и неприкосновен избор подсећа на неке идеолошке опсесије иживљене током Двадесетог столећа од којих је, у овом часу, остало нешто гађења и прикривеног стида. Имена тих светиња „без алтернативе“ су: Југославија, братство и јединство, Онај са чијег пута нећемо никад скренути, социјалистичко самоуправљање, плурализам самоуправних интереса, несврставање... И све то оде јакоже дим, остаде опомена да се не треба залетати...

Љубљена Европа нас повремено изводи на квалификационе испите, делећи нам описне оцене, без диплома. Предмети за полагање су уређење државе, правосуђе, полиција, школство, људска и мањинска права, сузбијање корупције, унапређење добросуседских односа. Без ње, ми то сами не бисмо могли ни знати, пошто живимо у прашуми, без основних појмова о правди и праву, па сад, у доброј традицији Ресавске школе, преписујемо бриселске мустре.

Тужно и ружно за гледање, али се не може рећи да нам је искључиво споља наметнуто. **Добровољно смо се уписали на курс, прихватили смо упуте** не гледајући колико се оне тамо, на лицу места, остварују. Не мари: ако је онамо, тренутно, идеал ослабљен, или напуштен, ми ћемо га, овде, с новом енергијом, васкрснути! Европа је празан екран погодан за пројектовање наших снова и жеља, противмера левантских измаглица, лек од азијатске спорости и ендемске запуштености, трзај из непроветрене просторије према јутарњем ваздуху. Сан је стар готово триста година, од Просветитељства и Француск револуцијс и открића нације код немачких романтичара, на њу су нас подстицали руски либерали Деветнаестог и совјетски дисиденти Двадесетог века. Погонско гориво је без сумње наше; Европа се држи пасивно и, допуштајући нам великодушно да је обожавамо, гледа како да, из наше збленутости, извуче понеку вајдицу.

Кад су снови у питању, рационални аргументи су сувишни и неумесни. Сан је, међутим, плодородан **док сарађује са стварношћу, док је обогаћује, проширује и усмерава. Одвојен од јаве, бива јалов.** Идеолозима некако и пристоји, политичарима никако: обузети сањаријама. делују незрело и пригласно. А Европа је све друго, осим племените визије о збраћењу својих змаља и народа. Заједница је настала као интересно удружење пет-шест развијених земаља принуђених да траже решење за производњу угља и челика. Зачета на простору што га је покривало царство Карла Всликог, она је остала најближа себи у том језгру, а међу напредно примљеним земљама јасно се разазнају чланице другог и трећег реда. У коју категорију ми, овако поремећени и осиромашени, мислимо да ћемо ући?

Све до друге половине Деветнаестог века Европа за нас није знала нити је хтела да зна.

Европа у сну...

Устанак у Београдском пашалуку је дочекала са негодовањем и осудом. Наполеон је саветовао султану „да не попусти Срвијанцима“, и да се здравствено стање болесника са Босфора није опасно погоршало, ми бисмо дуго чамили као „турска провинција на Балкану“, како пише у једној оновременој енциклопедији. Наша је раја кренула у борбу по нагону самоодржања, а слободумне идеје су до ње долазиле као далеки лахор, са поленом што га преносе пчеле. Наши европејци, од Доситеја, Његоша и Вука, до Лазе Костића, Исидоре и Андрића, увлачили су се на врховима прстију у забран, незнани и незвани, да узму оно што је у европској баштини најздравије, и што је, самим тим, заједничко добро људске расе. Као пожртвовани кријумчари, преносили су у наше поднебље оно што му је недостајало.

То о сновима.

На јави, **Европа је данас жалосна послушница Великог капитала и Великог брата**, шкрта и зимогрољива старица, проширена на Исток против своје воље, уплашена од румунских Рома и пољских водоинсталатера, закована, уморна, неспособна да своју омладину уведе у активан живот, **несамостална у одлучивању, а опет, тамо где може и сме, пуна себе, заклета на верност либералном капитализму** пошто не уме да смисли ништа друкчије ни боље, **без поштовања своје духовне вертикале, без храбрости да, макар и као декоративни додатак, помене хришћанску традицију у свом Уставу**, па тако, недостојна наследница Атине, Рима и Ренесансе, **Грчку**, колевку своје демократије, **види искључиво као лошег платишу нагомиланих камата**. Њене народе не повезују, нити њу саму на нешто обавезују Платон и Аристотел, Свети Августин и Данте, Сервантес и Шекспир, Еразмо, Паскал и Гете, да не помињемо онај други, упоредни ток, предвођен Пушкином, Гогољем, Достојевским, Толстојем и Чеховом... **И сама помисао на благостање широких маса и њихово културно јединство њој је далека и туђа: у темеље њеног храма нису уграђена духовна знамења, него угаљ и челик...**

Код толиких снова континенталних и планетарних размера, понудићу и један сасвим скроман, приватан и неостварив. Кад бисмо могли и смели, кад бисмо знали и хтели, кад бисмо прикупили остатке снаге и окренули се себи, кад бисмо кренули најтежим путем, оним на којем се, на сваком кораку, открива светлост смислености, кад бисмо изабрали тесна, најтешња врата, кад бисмо престали да помажемо целатима у намицању омче на наш врат, кад ниједну пару, ни из чијих руку, не бисмо узимали ни на зајам, ни као поклон, кад бисмо се почели уздати једино у трудољубивост и штедљивост, кад бисмо дигли главу колико да угледамо крајичак небеског свода. можда би нам, на дну сиромаштва, блеснуо грумен злата, и ми се, на општу радост, родили као људи.

Кад бисмо могли и знали, смели и хтели; кад бисмо били друкчији, и живели у неком другом времену.

(Подвукла – Искра)

„ПЕЧАТ“ 374/2015

Необјављено сведочанство... (са стр. 26)

ВРЕМЕ КАДА СУ ПОЛИТИЧАРИ СУДИЛИ ПИСЦИМА

Партијска комисија Градског комитета теретила је Бранка Ћопића не само за "Јертичку причу", објављену у "Књижевним новинама", већ и за хумореску "Ко с ђаволом приче пише" која је објављена у "Језу".

ЗБОГ ЧЕГА СУ ПРОГАЊАЛИ БРАНКА ЋОПИЋА

Почетком маја 1979. године у стану Бранка Ћопића срео сам бившег уредника "Јежа" Љубишу Манојловића који је објавио хумореску "Ко с ђаволом приче пише" да ми онако у троје одгонетну Бранкове грехе због којих је био на нишану тадашње власти.

Прво је Бранко почео,

– Чуј мој јаране, млад си ти схватићеш али доћиће дан кад ће ти бити јасно, никад не дирај власт, они мисле да је то њима од Бога дато. А ја нисам тако мислио и снашло ме оно најгоре. Елем објаснићу ти укратко, а ти памти јаране мој па негде остави запис, можда ће неко то и прочитати.

– "Кад је, одмах по ослобођењу 1945. године, обновљен "Ошишани јеж" (додуше под скраћеним именом "Јеж", јер наводно није имао ко више да га шиша), ја сам у њему био један од врло активних сарадника. У својим хуморескама нисам излазио из оквира главних задатака хумора и сатире да се исмеје поражени непријатељ, а подрже обнова и изградња.

Све врло афирмативно за поредак који се ствара. Мотиве и ликове сам по правилу, налазио у својој родној Босни.

– Нешто ново, не само у избору мотива него у погледима на живот који нас окружује, ја сам изразио у причи "Судија са туђом главом", објављеној у "Језу" 9. септембра 1950. године.

Јунак приче, књижевни критичар Петар Мољац пази да ничим не покаже шта мисле о делу које се појави док не сазна мишљење које о том делу имају одговорни другови.

Међутим ја запажам овакав преображај:

"А једног прољећа југословенски једрењак, под пуним вјетром, напет до последњег платна и конопца, одвојио се се од непокретног замрзнутог ледоломца и запловио на отворено море сјекући запјењене таласе. Око ушију људи засвирао слободни вјетар. Људи одозго почели свакако различито, слободно, по свом укусу, да суде о појединим умјетничким дјелима... То је непоновљиво време за судију с туђом главом, јер од свих кола која возе не може се знати која су права".

Затим се у разговор укључи Љубиша Манојловић, па настави: – "Није ли се слободан ветар, неповољан за јунака његове приче Петра Мољца, само причинило нашем Бранку?"

Догађаји до којих је ускоро дошло показали су управо то – да му се причинило. А док му се тако причињавало, сео је и написао две хумореске које су, у оно време, и деловале као да их је донео слободан ветар: "Јертичку причу", објављену у "Књижевним новинама", и одмах затим "Ко с ђаволом приче пише", штампане у "Језу" 21. октобра 1950.

Момчило Срећковић

ОД СРЕБРЕНИЦЕ ДО АЗИЛА

Исламска експанзија и азилантско питање као актуелне претње

Уместо да извештавају о срамној анти-српској пропаганди, о српским жртвама средњег Подриња или, пак, о злочиначкој отмици истинољубивог швајцарско-српског новинара Александра Дорина, који је скупо платио своју борбу за истину о Сребреници, овдашњи медији настављају да испирају мозак народу, те напад „бошњачких“, екстремиста на Александра Вучића настоје да представе као напад на његову политику. Наравно, то није и не може бити напад на његову политику која је потпуно антисрпска, већ је то напад на његову ранију политичку позицију од које се он данас ограђује.

Самим чином одласка у Сребреницу, Вучић је увредио српски народ и српске жртве, прихватавши да учествује у овој антисрпској лакрдији обележавања две деценије од наводног геноцида над „Бошњацима“, уместо да шири глас истине о многобројним српским жртвама у Сарајеву, Братунцу и другим поприштима страдања српског народа. И он и сви остали који прећуткују српска стратишта, а преувеличавају и пренаглашавају туђа, учествују у изградњи мита о наводној српској геноцидности. А мит о наводном сребреничком геноциду над „Бошњацима“, један је од главних стубова пропагандне машинерије антисрбизма и један од неизоставних симболичких обележја евроунијатске србофобије, мондијалистичке индоктринације и нове исламске експанзије.

Имигранти пристижу свакога дана

А могућност за повећани ризик од претње тероризма услед такве експанзије, настала је услед таласа огромног прилива тзв. азиланата-имиграната у Србију. Имигранти пристижу свакога дана и то по 800 њих на дан, а у Србију прелазе не само преко Македоније већ улазе и из Бугарске која је чланица ЕУ, што указује да је по среди не само повишен интензитет имигрантског прохода устаљеним балканским путевима ка западу, већ и спровођење политике насељавања имиграната на тлу Србије.

Потенцијал проблема са сталним приливом такозваних азиланата у Србију, претходних недеља је кулминирао, па је ово питање постало тема која се не може и не сме игнорисати. Показатељи штетних последица услед текућег прилива имиграната су вишеструки. Наиме, имигранти су као група посебно ризични као потенцијални носиоци заразних болести из Азије и Африке, а о утицају на пораст разбојништва и провалништва да и не говоримо. Даље, привилегованим статусом који у Србији уживају пристигли имигранти, оличеним у добијању бесплатног смештаја, као и дневног џепарца од 10 евра по особи, посредно се дискриминишу сви расељени и унесрећени Срби, протерани са својих огњишта, а који су одавно препуштени сами себи.

Оно што директно и експлицитно показује колики заправо проблем представља илегална

имиграција, може се најбоље уочити у местима у којима су смештени прихватни центри за имигранте, попут Врачевића и Боговађе, чији је један од мештана изјавио следеће: „Све је почело кад је у Боговађу досељено 150 азиланата. Били су мирни и фини у почетку, па смо их прихватили. Међутим, чим су се омасовили, почеле су невиђене пљачке, физички напади на појединце, па чак и упади у средњовековни манастир! Сву летину коју је сестринство манастира у Боговађи сакупило су опљачкали, а уништили су им и башту“. Ово тврди један од становника Врачевића, који су снимак о томе поставили на Јутјуб, напомињући да посебна опасност прети од тога што су азиланти смештени недалеко од војног складишта, по ком такође тумарају. Речена изјава можда најтачније описује каква је ситуација са највећим делом имиграната који се задржавају дуже време у Србији, као и то како ће се она убудуће развијати ако се неке ствари битно не промене.

Имигранти и тероризам

Оно што је посебно забрињавајуће, а на шта смо и раније упозоравали, јесте чињеница да је тзв. „Исламска држава“ запретила да ће „Европу преплавити више од пола милиона миграната из Либије“, а како знамо да је простор Србије поред Италије један од главних праваца миграције азиланата из ратом захваћених подручја, нажалост можемо рачунати да ће велики број терориста ступити на територију Србије. Имајући у виду да наша држава не чини скоро ништа да српски народ заштити од туђинаца, него чак допушта да се насељавају у близини необезбеђених војних складишта, можемо замислити све ужасе који се могу догодити ако терористи, „маскирани“ у азиланте, дођу у посед – на пример – неког експлозивног средства из тих војних складишта. Да је ово могуће, доказ је и чињеница да су само у Боговађи регистроване 52 провале у викендице и куће, а да за то нико није процесуиран. По изјави једног од мештана, полицији је одузето право да имигранте хапси због крађа, а како су му полицајци такође рекли, ако би он сам покушао да имигранте физички спречи у покушају крађе, могао би за то кривично да одговара.

Као што смо већ поновили: српски народ увек је био и биће гостољубив према свима који у доброј намери желе да посете нашу земљу. Ми можемо разумети несреће људи из Азије и Африке и пружити им помоћ у мери наших могућности, али за оне групације које желе да се трајно настане на српском тлу и које су носиоци безбедносних ризика, не сме бити места у Србији. Стога треба пробудити успавану свест народа, с обзиром да исти углавном остаје неми посматрач свих видова антинародних делатности. Јер уколико српском народу, и другим житељима Србије коју су јој лојални, није обезбеђена заштита, српски родољуби не смеју седети скрштених руку.

Србија

И. Средојевић

МИЋО ЦВИЈЕТИЋ, СВЕТ И КУЋА

Мићо Цвијетић (1946, Сарајево) песник је, књижевни критичар, есејиста, путописац и преводац. Главни и одговорни уредник је Књижевних новина у Београду. Објавио је, између осталог четири књиге поезије. Његову најновију књигу *Свет и кућа* објавила је Српска књижевна задруга у 2015. години.¹

Свет и кућа је збирка песама писаних, по свему судећи, деведесетих година прошлог века и објављене 2015. Песме су пуне алегорија и алузија. Оне се углавном односе на лични живот аутора. Он је морао да избегне из родног Сарајева у Београд. Живећи на периферији и радећи у граду, њега највише мучи сећање на родни град и на кућу, у којој је задовољно живео. Изгубио је скоро све, нарочито велику личну библиотеку ("Повест о библиотеци"), као и других вредности створених годинама.

Иако је обезбеђен у Београду послом и станом, он још увек пати за родитељском кућом (отуда наслов књиге), патријархалним животом ("Очев новчаник"), губитком ослонаца на тај живот. Како каже, "Како пожелим да сам као пуж / Да своју кућицу саму не остављам / Да је на леђима у свет понесем." Цвијетић цени духовне вредности у новом животу, али ипак "У далекој туђини и туђег мање заболи / Онамо преко далеких, великих вода, / Да пена покрије и пребрише сваки траг" ("Тамо и овде").

Све то се најбоље види на самом почетку збирке, у песми "Повратак". Цвијетић се сећа једног можда од најчувенијих избеглица, Доситеја из грчке митологије. После тројанских ратова и бројних изазова и тешкоћа,

"Враћао се Одисеј прерушен у просјака из белог света,

Опседнут бригом и болом за ближњима прерано остарелим

Родитељима и сином Телемахом, не само побуђен чежњом

За верном љубом и краљицом, чуваром двора и дома,

Већ је брижно и о смерној дадиљи, мајчински га је подизала;

Она га једина о белегу и дојави Пенелопи,

Као и одани пас по гласу, зацвиле, до неба се чуло,

Не издржа узбуђено срце поновни

сусрет са господаром.

Благо Одисеју, њега је имао ко да чека,

Он је имао где и кога да се врати."

Све то указује да је Цвијетић употребио избеглиштво као општу људску појаву. Сви који смо морали да напустимо своју кућу и родни крај деле судбину Одисеја, као и овог песника (мало ко од нас осећа као Одисеј). Нада коју песник помиње на крају песме припада и нама, кад-тад.

Цвијетић сматра да су све несреће које су задесиле аутора и српски народ последњих деценија могле да се избегну да је било више мудрости да је лепа југословенска утопија разрушена изнутра и диригована споља. Нема сумње да је и блиска прошлост била узрок томе. Песник чак помиње и бољшевичку револуцију и изневерене наде, али да још увек "смењују се наши, вајни усрећитељи". Зато песник "гура стеноу узбрдо" сваког дана.

Нове власти покушавају да пронађу компромис: "Можда бисмо удружени стварали чуда. / Неко паклено крштење спрема... Свако је осуђен на своју звер." Цвијетић предлаже самокритику и признање да смо "сви криви", "свако има Ахилову пету". Али "стићи ће принудна наплата рачуна."

Песник се жали: "Пресит сам рђавога друштва / И узалудних послова... Мало говоримо, више ћутимо." Повукао се у слутњи, неверици, самотињи." Али признаје: "Човјек се на губитке и бол навикне."

Пред собом имамо добронамерног, искреног интелектуалца који суди и прошлим и садашњим кривцима. Он сам поставља питање: Има ли спаса? Он наводи изреку Николе Пашића у наоко неизбежном тренутку у Првом светском рату: "Спава нам нема, пропасти нећемо." Цвијетић завршава песмама о Николи Тесли и Бохумилу Храбром: "По вишњем налогу, на голубијим крилима / Душа се винула у небо, узлетела пут звезда." Тако треба прихватити књигу Мића Цвијетића *Свет и кућа*,

Васа Михаиловић

1 Мићо Цвијетић, *Свет и кућа* (Београд: Српска књижевна задруга, 2015). Цитати из ове књиге назначени су у тексту.

Рехабилитација Престолонаследника Александра

После обраћања Њ.К.В. Престо-
наследника Александра и проф.
др Оливера Антића у Вишем суду у
Београду, суд је донео следеће
решење у предмету РЕХ 17/15:

„Усваја се захтев за рехабил-
итацију Њ.К.В. Престолонаслед-
ника Александра Карађорђевића,
од оца Петра Карађорђевића,
рођеног 17.07.1945. у Лондону, у
Великој Британији, на територији
проглашеној за територију Краље-
вине Југославије, те се УТВРЂУЈЕ
да је Указ 392 Председништва
Президијума Народне скупштине
ФНРЈ од 08.03.1947. године ништав
од тренутка доношења, у делу који
се односи на Њ.К.В. Престолона-
следника Александра, као и да су
ништаве све његове правне после-
дице.

Рехабилитовано лице, Њ.К.В.
Престолонаследник Александар
Карађорђевић, сматра се неосуђи-
ваним.

Краљевски Двор, Београд, 8.7.2015.

„ISKRA”
SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlij@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa ini-
cijalima ili punim imenom autora, ne predstav-
ljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata за „Iskru” (običnom poš-
tom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim va-
lutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja
pretplata iznosi за SAD, Kanadu i zemlje Južne
Amerike £20, а за Australiju, Novi Zeland i zem-
lje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim
valutama.

Čekove за „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D.
Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI.
53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević
Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic.3146 —
ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin
Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi да glase на
Iskra Periodical) — KANADA: Danica Pavlica,
10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor -
Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda,
58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.
- NEMAČKA: D. Jakovljević, Falkstrasse 93,
60487 Frankfurt am Main.

Да их се сетимо – Вечна им памјат!

Пре 69 година, 17. јула
1946, комунисти, на челу са
Титом, после намештеног суђења,
на коме су осудили на смрт групу
српских родољуба, извршили су
ту пресуду и мучки их убили. До
данашњег дана незна се где су
мученици сахрањени, ако може да
се та реч „сахрана” употреби, и
поред дугогодишњег трагања,
које је било безуспешно. Постоје
разне верзије на који начин су они
поубијани и оне су све биле и
остале само то.

Поред генерала Драго-
љуба-Драже Михаиловића,
Команданта Краљевске војске у
отаџбини, били су и генерал Коста
Мушички, Командант Српског
добровољачког корпуса. (СДК –
касније, у саставу ЈВуО, назван
„Шумадијска дивизија”), Младен
Жујовић, Радослав Радић, Милош
Глишић, Таса Динић, Велибор
Јонић, Ђура Докић. У овој групи је
био и Драги Јовановић, који није
тада убијен. Чуло се да су га
комунисти убили после две годи-
не.

Нека је слава и хвала овим
мученицима, пред Богом и људи-
ма. Они су сви једнаки. Дали су
животе онако како су се и завето-
вали: Са Вером у Бога, за Краља и
Отаџбину. Нека им је лака српска
земља, Бог да им душу прости.

Стеван Пироћанац

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

За покој душе нашем драгом и
вољеном зету и течи Марку Сунари,
са молитвом Господу да га прими у
Своје царство
Анђа Васић \$ 100

У спомен примјерних људи пош-
тованих и драгих пријатеља и дру-
гова Хрвоја Магазиновића и Марка
Сунаре.
Марко Пивац \$ 200

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампа-
ну, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође
и све броје за прве четири године Искре 1949, 1950, 1951. и 1952, као
и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на
сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Актуелни афоризми

Не знам да ли ће нас Европа при-
мити, али Африка нас је већ стави-
ла на листу чекања.

Годишњица Косовске битке биће
прослављена чим се битка заврши.

Рад је створио човека, а човек –
Празник рада.

Вешт комуниста од два црвена кар-
тона направи партијску књижицу.

Ми смо мала и сиромашна земља:
нама су и краљеви на привременом
раду у иностранству.

Примиће нас на Европско тржиште
чим поправимо кантар.

У односу на међуљудске односе,
храна нам и није много затрована.

Док су остали пратили модне трен-
дове, ми смо деценијама носили
једно те исто – штафету.

Откако гладују, Срби су сити свега.

Оволики неуспеси. Па, то још нико-
ме није успело!

Оно што нам нису могли Хитлер и
Стаљин, постигли смо сами.

Блиски исток нам је, на жалост, све
ближи.

Срби желе да живе у једној држави.
Шведској, рецимо.

Развили смо једра. Још само да
набавимо брод и море.

У почетку беше Тито, а на крају –
Титаник.

Гледам шта се ради око мене...
Ништа се не ради.

Европо, не можеш ти толико да се
ујединиш колико ми можемо да се
разјединимо.

Били смо земља чуда: сад смо само
чудо.

Милован Илић – Минимакс

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ИДЕЈА СТРУКОВНОГ ДОМА СКУПШТИНЕ У СРБИЈИ

Економија Србије – привреда, државно власништво и приватизација, опште добро и право грађана на рад и адекватну зараду, задуживања, ММФ кредити...

Наша програмска начела подразумевају сасвим другачију друштвену и привредну климу уз пуну слободу и креативност струке, искуства и предузимљивости. Један од принципа којим се Зора руководи у економији је тај да расход не сме бити већи од прихода, ту пре свега мислимо на дефицитарна јавна предузећа и на бесмислено велики и паразитски бирократски апарат. Да би се постигла другачија економска клима неопходно је да струка учествује у доношењу важних одлука.

Народни Покрет Зора се због тога бори за дводомни парламент где би струка била адекватно заступљена. Један од домова парламента представљали би политичку вољу и избор грађана, тј. избор 150 посланика, већинским системом (гласање за човека а не листу) на 4 године или ванредно код политичке кризе. Делегатски дом имао би потпуну независност од политичке воље у друштву, већ би избор делегата био воља и интерес струке и струковних удружења (лекарска, привредна, комора, репрезентативних синдиката и тако даље).

Делегатски дом парламента имао би 100 делегата. Сви закони би морали да прођу оба дома парламента где би у пуном смислу дошао до изражаја утицај струке на стварање повољне друштвене и економске климе. Овакав друштвени и политички систем омогућио би привреди да уз стручне и образоване људе у уређеном правном и политичком окружењу ангажује и искористи све наше ресурсе од пољопривреде до индустрије и омогући стварање пратећег банкарског система оличеног кроз развојну, инвестициону банку и кредитне задруге. Досадашњи начин могуће је креирати развојне државне буџете. Буџетски дефицит не би био попуњаван искључиво страним и скупим кредитима који увлаче државу у све већи спољни дуг.

Овакав начин вођења економске политике неминовно доводи до продаје најважни-

јих привредних потенцијала као што су: електро-привреда, Телеком, рудници, инфраструктура и сл. Наравно ми смо свесни чињенице да само заједничким снагама можемо спровести у дело обнову наше Домовине у том смислу, овај програм спроводио би у дело најстручнији и најспособнији део друштва без обзира на политичку верску или било коју припадност. Морамо да напоменемо да развој привреде и целокупне економије није могуће спровести политиком штедње и смањењем куповне моћи грађана, нереалном вредношћу домаће валуте чиме инострана роба постаје много јефтинија и на тај начин гаси домаће потенцијале. У власништву државе би морала да остане инфраструктура, енергетика, водо-привреда, шумарство и слично, дакле све оно што не може и не сме да буде приватизовано.

Заштита радника мора бити организована и загарантована слободним синдикалним организовањем. Свако ограничавање права запослених било би драстично санкционисано без обзира на власничку структуру привредног субјекта. Права запослених и интереси послодаваца били би дефинисани кроз трипартитни споразум послодавца синдиката и државе доношењем закона о раду, општег колективног уговора и другим подзаконским актима. Основна цена рада уређивала би се на основу паритета основних животних потреба, ел. енергије, основних артикала прехране или сл.

Данас је парадокс да просечна потрошачка корпа износи више од просечне плате радника. Ово би омогућило привредни раст стално и континуирано, реално повећање платежне моћи грађана и повећање потрошње. Све ово не би имало смисла без квалитетне контроле новчаних токова слично функционисању некадашње службе друштвеног књиговодства (СДК). Опширније објашњење захтева пуно времена и мора бити резултат ангажовања струке, науке и искуства. Такође би напоменули да ми нисмо робови одређене економске школе односно правца и да схватамо неопходност прилагођавања актуелним дешавањима и кретањима на плану глобалне економије.

Из Програма

Народни Покрет Зора